

Андрій Дідковський.

Україна і Жиди

1968.

ХТО НЕ ЗНАВ МИНУЛОГО -
БУДЕ БЛУКАТИ В МАЙБУТНЬОМУ

ОЛЕКСА ДІДОК.

Україна і Жиди

~~-1184-~~
БІБЛІОТЕКА
ІМЕНІ О. ОЛЬЖИЧА
ЗУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО. 4

1968

Хто не знає минулого, -
буде блукати в майбутньому.

ПЕРЕДМОВА

Дехто з наших публіцистів в останні час і в періодичній пресі і в окремих своїх творах висловлюють думки про те, щоб зняти вже нарешті з порядку денного тему українсько-жидівських відносин, бо мовляв, за багато вже про це написано. На їхню думку дуже важко знати того, хто ж є врешті невинним ягням, а хто хаким вовком з двох, один одного оскаржуючих народів - жидів і українців?

Про нас жиди всюди широко розписують, мовляв, що ми українці є "запеклими споконвічними погромщиками, антисемітами, гандамаками" і т. под. Ми ж у свою чергу обписуємо всіх жидів без розбору, як "експлуататорів, прислужників наших окупантів-гнобителів", як "паразитів" і взагалі злослих наклепників на наш нарід, ніби оправдуючись і відсажуючись від незаслуженого тавра "погромщиків" і це все робимо так обережно, щоб часом "не передати куті меду".

Може и мають рацію шановні панове публіцисти, що без судової "тяганини" до бажаних логічних висновків дійти ніяк не можна, на жаль у такому дразливому питанні.

Видаючи цей невеличкий твір, маю на меті коротко ознайомити наших читачів з деякими цікавими фактами відносин жидів-сіоністів у стосунках з іншими народами, серед яких вони жили і мусіли творити спілкування, перебуваючи в розсіянні по світі в тому числі і з українським народом в історичному минулому.

З поданих мною матеріалів читач хоч частково може довідатися про деякі не чесні і негативні поступування жидівських відповідальних лідерів і рабінів по відношенню до нежидів, про що мало ще висвітлено і мало відомо нашому українському загалові.

Цими відомостями я не намагався, бо я не в моїх силах, розв'язати жидівську проблему взагалі, а наші взаємовідносини з цим народом зокрема.

Мої думки теж далеко від того, щоб подібні "полагодження" творити гітлеровськими, драконівськими методами і взагалі, якими будь насильницькими способами.

Лише солідним, розумним підходом до цієї справи з обох антагонічних боків можна сподіватися позитивної розв'язки. Для цього конечно треба обом сторонам не замовчувати і не приховувати історичних фактів наших давніх відносин і в них розібратись так, щоб тоді можна було б справедливо розсудити хто більше винний і хто кому "меху переорав". Знання справи нам завжди допоможе.

Автор

КАВКАЗЬКО-КРИМСЬКА ДОВА в зв'язку з розселенням жидів по світі.

На території теперішньої України і Росії жи́ди жили вже з давніх часів. Природньо-мальовничий, гористий Кавказ зі своїми річками Куром і Араксом, які своїми допливами наближувалися до річок старого Вавилону Тигру і Єфрату, став доброю місцевістю для розповсюдження жидівської колонізації вихідців з Палестини, ще тоді коли вона існувала, як самостійна держава. Зараз же після зруйнування жидівського храму Навуходоносором, жи́ди, як полонені, були виведені у Вавилон і вже з того часу почали шукати собі країни, де б вони могли вільно відправляти свої релігійні культи.

Кавказ звернув на себе увагу жидів і вони туди масово переселялись і навіть утікали туди з Вавилону. Тут вже довгий час користувався великою повагою жидівський рід Багратуні, що виводив своє походження від жидівського полоненого в Вавилоні - Шамбата.

У 11-му сторіччі до Христа, вірменський цар Вахаршак навів порядок у себе в державі і нагородив цього жи́да, що звався Багарата, та ще й дав йому право зватись вірменським ім'ям Багратуні.

Як пише історик Вірменії Мойсей Хорепський: "цей жи́д продавсь усім своїм єством Бахарашакові, за що був призначений начальником над десятками тисяч кінноти на кордонах Вірменії". Коли Вахаршак пішов походом на Македонію, то в цьому поході брав участь і Багарат-Багратуні. Тут він ніби багато допоміг цареві, за що був нагороджений титулом "домовладики" з правом надівати корону на голову царя, а також "аспетом" - начальником кінноти. Накладання корони на голови вірменських царів з династії Аршакидів 150 до 1433 по Христі надавалося значення законності їхньому царюванню, бо без цієї формальності новий цар міг легко сподіватися на претендента, котрий міг отримати корону від Багратуні.

Однак, таке високе становище роду Багратуні тяглося не довго, вже синів Багратуні вірменський цар Аршак /128 - 115 до Христа / заставляв поклонятися ідолам. Представників Асуду з роду Багратів за відмовлення прийняти ідолопоклонство відрізали язика і позбавили увесь його рід права начальства над кіннотою, а разом з цим відняли право накладати корони на голови царів.

Всетаки жидівське населення збільшилося в Вірменії з огляду на вдалий похід царя Тиграна на Палестину, з метою відплатити єгипетській цариці Клеопатрі. Після цього походу було знову виведено багато полонених жидів з Палестини. Цих полонених жидів цар Тигран поселив в Армавірі і в селі Варусна.

Пізніше вірменський воєнноначальник Балізапрак взяв город Марису і також привів багато жидів до царя Тиграна і останній наказав поселити їх у місті Шамирама.

У роках 360 - 370 по Христі, на Вірменію /під час царювання Самора /напали персіяни. Вони порозбивали до ~~з~~наги ліпші міста і всіх полонених жидів, виведених Тиграном з Палестини персіяни ~~з~~ібрали з міста Нахічевані, де була головна кватира персіян, а коли було зруйноване і це місто, вивели їх у полон.

В Грузії ~~жидів~~ жидам ліпше. Там не було таких знатних родів і жиди не мали таких тяжких турбот, які випадали на їхню долю в сусідній Вірменії. Про переселення жидів до Грузії розповідає грузинський історик, царевич Вахушт так: "Коли Навуходоносер взяв город Єрусалим, частина жидів з"явилась у Грузії і просила царя Мцхета дати їм місце поселення. Цар призначив їм місцевість при річці Заназ, де пізніше постало місто і отримало назву Керк-що означає данина, бо жиди мусіли платити данину грузинському цареві.

В 70-му році по Христі, як пише історик Вахушт, коли Веспасіян знищив місто Єрусалим, то знову з"явилися жидівські втікачі в Керк і там поселилися зі своїми одновітряними, котрі жили там з давніших часів.

Під 314 роком Христової ери розповідається про святу Ніну, що вона прибула в Урбніс населений жидами, з якими вона могла розмовляти тодішньою жидівською мовою і там намагалася проповідувати віру в Ісуса Христа, але урбніські жиди, каже історик, трималися твердо своєї віри, за винятком роду Варави числом до 50-ти душ.

Жиди жили на самому Кримському півострові та східньому побережжі Чорного моря, про що свідчать пам"ятники-написи на могильних плитах, на звитках писаних законів, які знаходяться в Ермітажі в Петрограді/Ленінграді/і напис на мармуровій пропам"ятній плитці /80-81 р. Христ. ери/, яка була знайдена в Керчі. Цей напис свідчить про відпущення невільників /музей у Феодосії/. Між іншим, зустрічаються імена жидів чисто мітологічні і подібні до грецьких імен /Гермес, Іраки і под./. Зустрічаються й імена схожі на російські як: Баламир, Валемарис, що відноситься до часів босфорського царя Юлія Савромата /175-210 роки Христової ери/.

Дослідник кримської давнини Аршик припускає, що перші жиди в Криму були воєнно-полоненні, котрі припали понтийським грекам в 70-му році після завоювання Єрусалиму.

Вивчення характеру пам"яток показало, що жиди і греки жили разом довгий час. Без сумніву, що на Кавказі і в Криму колонізація жидів почалася в часі вавилонського полонення, як і розселення їх по всій землі.

Історик Страбон сказав, що важко знайти місце на землі де б не було жидів. Филон Александрійський ствердив, що жиди заселяють багатолюдні міста на материках і на островах Європи і Азії.

Починаючи з II-го сторіччя н.е. замість грецької мови починається вживання жидівської/гебрейської/, яка відби-лася на пам'ятниках. Ця зміна мови свідчить, як доказ, що перші жиди в Криму і на Чорноморському побережжі були не германські, а босфорські і з Середнього Сходу, котрі принесли зі собою ту мову, яка була вживана в перших місцях їхнього перебування. Пізніше, коли вони порвали зв'язки з попередніми осідками, а на нових місцях згуртувались у більші громади і вільно відправляли свої релігійні культи і обряди, то вернулися знову до своєї рідної мови.

Жидівських написів на надгробних пам'ятниках збереглося досі знайдених до 120 і вони охоплюють період від 157 до 1773 року нашої ери.

Зміст цих написів однаковий і вони іноді закінчуються однаково гуртовим: "Нехай буде душа його прилучена до сонному живих". Один надгробний напис у Чуфут-Кале/1773/ свідчить, що в пізніший час жиди в Криму були з вищих клас.

Всі такі і подібні жидівські написи не є чисельні до XI сторіччя. Далі число їх збільшується. Це пояснюється тим, що в 723 році відбулося велике переселення суди жидів-утікачів із Візантії. Тоді там їх переслідував цар Лев Ісавріянин, котрий був раніше в співпраці з жидами, під час його боротьби проти ікон. Переслідуванням жидів Лев Ісавріянин хотів зняти з себе підозріння.

Він, у 723-му році, видав наказ, щоб усі жиди у Візантії переійшли на греко-християнську віру. Багато жидів не могли витримати переслідування і "для ока" приймали християнство, з надією, що скоро вони зможуть вернутись назад до законів своїх предків. Це привело до ще більше суворих переслідувань і у висліді: жиди зникли цілком з обрію візантійської історії. В той час багато жидівських родин спасаючись від суворого Ісавріянина, покинули землю своїх предків, де вони жили ще перед виникненням християнства. Вони масово переселялися в Крим, де тоді жили ще дикі племена: Фіни, слов'яни, болгары, хозари та інші. Всі ці племена були поганями, а через те і не було між ними релігійної та національної ворожнечі. Це давало можливість жити між ними і людям інших віровизнань, в тому і жидам. Жиди почували себе тут безпечно і вони спричинилися до розбудування кількох поселень, як Анапа, Керч і інші.

В головному місті колишнього царства Босфорського-Фінагерії і його околицях головна частина населення складалася з жидів. Про це свідчить візантійський хронограф Феодан /-671 р. христової ери/.

З Криму переселенці посувалися далі на схід, де заснували громади: Дербент, Тарки та інші на березі Каспійського моря і на північ в Землю хазар, по берегах річки Ітил /Волга/, де вона вливається в Каспійське море. Тут вони завдяки своїй культурній вишості над місцевим населенням, підготували прийняття Юдаїзму хазарським ханом Буланом разом зі всіма хазарами 731 року. Тому весь терен по нижчих течіях Дону, Дніпра і Волги, де розташовувалося володіння хозарського царства, зробився привабливим для нових жидівських переселенців.

Х О З А Р С Ь К А Д О Б А .

Під час релігійного розколу серед жидів, коли почала засновуватися секта караїмів, а в християнських державах їх далі було переслідувано, їм удалося на південно-східній частині теперішньої Росії заципити юдаїзм хозарам.

Караїми-секта, що відрізняється від ортодоксальних жидів через факт, що вони, караїми, визнають тільки Біблію, відкидаючи талмудські вчення і традиції та закони писані рабінами. Караїми заявляють тепер, що вони ніколи не були талмудистами і що їхня релігія є старша, як жидівська віра-юдаїзм. Крім того вони компетентні в тому, що ніби караїми не брали участі в переслідування Ісуса Христа і в Його розп'ятті.

Хозари, народ тюрського племені, що був споріднений з надволзькими болгарами, мадярами й іншими. Оселились вони на місці зниклих/загинулих/ гунів, які жили на межі Європи і Азії. Тут хозари заснували свою столицю Ітил при річці Волзі в околиці теперішнього міста Астрахані.

Тоді Каспійське море мало назву Хозарське море, - це від назви народу, котрий заселявав його береги. Хозари були народом таким войовничим, що своєю жорстокістю наганяв багато страху на сусідні племена. Тому персіяни побудували на кордоні з хозарами стіни, відомі під назвою "Ба5-ал - Адваб" /ворота-воріт/ поблизу теперішнього Дербента на Кавказі, бо інакше стримати хозар від нападів на перські землі було тяжко.

Коли Персію завоювали араби, то хозари перейшли через Кавказькі гори, напали на північну Вірменію і завоювали кляпоту землі, яка називалась тоді "Кримським півостровом", як і тепер, а тоді яка стала зватися Хозарією.

Візантійські царі умилостивлювали хозарів різними дарами і цим стримували їх від нападу на Константинополь.

Болгари та інші слов'янські народи включно з полянами котрі вже мали "своє" місто Київ, були підлеглі хозарам і платили їм данину.

Через деякий час хозари поширили свої володіння аж до границь арабських каліфів, з котрими провадили часті війни.

В домашньому житті хозари займалися рільництвом і скотарством. Були прості в поведінці і в своїх вимогах. Мешкали в шатрах, тільки в хана був палац над річкою Волгою. Харчувалися вбільшості рижом і рибою.

Влада хана була не обмежена, на зразок тибетських Далай-Лам. Хани вважались царями і намісниками Бога на землі, як і римські Папи. Тому їм віддавали божеські почесні.

Коли хан присуджував когось із своїх підданих до кари смерті, то засуджений сам спішив покінчити зі собою, щоб виконати волю "бога-хана". А щоби хан не обесчестював себе людськими справами, то в нього був заступник, котрий володів і порядкував державою.

Хозари, як і болгари та інші споріднені з ними племена були поганями - ідолопоклонниками, але в їхнє головне місто Баланджар часто приїздили арабські і грецькі купці для обміну товарів, тоді від них хозари довідалися про християнство і магометанство.

У хозарській державі жили також і жиди. Між ними були втікачі переслідувані Ісавріянином. Від візантійських жителів хозари довідалися про Юдаїзм та його науки. Ці жиди часто займали високу владу, маючи посади при дворі хана, як: лікарі, судді та дорадники в державному керівництві, за що й користувалися прихильністю хазарів. Ці жиди впоїли хазарам особливу любов до юдейської релігійної науки.

З того часу, коли Юдаїзм став державною релігією в хазарів, їхні хани покінчили з нетерпимістю до інших релігій. Всі ісповідники інших релігій користувалися рівними правами з жидами. У вищому хазарському суді, що складався з сімох членів, засідали разом: жиди, християни і магометани по 2, а з поганів, русів і болгар по одному. Кожен судивсь у цьому суді на підставі законів своєї релігії.

Коли в Хозарії володів хан Булан, то йому ніби з'явився Господь у сні й обіцяв могутність і славу. І дійсно, коли хозари воювали з арабами, то перемогли їх і взяли арабську фортецю Ардавил. Тоді візантійський і арабський царі відрядили до Булана вчених своїх послів з дарами для навернення його кожного на свою віру.

Булан також покликав і жидівських мудреців і почав усіх розпитувати про їхню віру. Через те, що кожен уважав свою віру найліпшою, то Булан окремо запитав християн і магометан, котра з вір є найліпша? Обидва ствердили, що жидівська релігія. Пізніше хозарський хан Йосиф писав про це у своєму листі до султана Іспанії - Хасай-Иви-Шап-рут десь у 340-му році по Христі про прийняття юдейської віри.

Далі він писав, що нащадок Булана-Обадій закріпив правду віру.

Хан Йосиф побудував школи, запросив ізраїльських мудреців і вони поясняли вчення Талмуду, мішну та всі обряди і молитви для хозарів.

Переписка з Хасасм не довго тривала, бо Хозарія котилася вже до свого занепаду.

Київська Держава ставала могутнішою і чим далі, то все намагалася скинути з себе хозарське панування. Врешті київському князеві Святославові вдалося нанести міцну поразку Хозарському Царству. Святослав узяв головну фортецю Саркель потім столицю Итил, пішов далі в глиб Хозарії і вигнав хозар із надкаспійських територій /965-969/. Остаточо хозар розбив хан Батий в 1239 році.

Хозари тоді пішли в свої попередні причорноморські володіння і закріпилися на Кримському Півострові, який з того часу почав зватися теж Хозарією.

Це маленьке царство в початку XI-го століття стало здобичею русів-українців і візантійців.

Останнім хозарським ханом, визнавцем юдаїзму, після якого хозари зісталися визнавцями Юдаїзму був Давид /1016/.

Згідно з переказами, нащадки Давида втекли до Іспанії.

КИЇВСЬКА ДОБА

До володінь хозарських належав також і Київ, що мусів платити їм данину. Бувши містом тоді ще не великого слов'янського племені-полян, Київ не мав ще великого політичного значення, але як центр торгівлі і виміни, мав чималу притягаючу силу зовні. Тут на межі степових областей, Київ був збірним пунктом для човнів зі всієї верхньої системи шляху "з Варяг в Греки".

Торгівля ця знаходилась під контролем хозарів, котрі були господарями нижнього Дніпра, Чорного та Азовського морів. Київ через це платив хозарам данину навіть тоді, коли ще й був вільним містом від хозарів.

Залежність Києва від жидівської Хозарії і його торговельне значення приваблювали жидів, які жили на нижчій течії Дніпра і брали жваву участь у цій торгівлі.

Можна припускати, що жиди переселялися до Києва головним чином під час володіння там хозар /VII-IX століття/ і що осідок жидівського населення в Києві, як і в інших місцях Русі: зпочатку складали жиди хозарські та малоазійські, котрі жили тут постійно, як торговці, а ще переселення туди жидів з германських земель в X і XI сторіччях, тільки збільшило їх кількість.

Давність жидівського поселення в Києві підтверджується і в літописях. Першим літописцем був монах Нестор і він згадує про прихід жидів до Києва, до князя Володимира і рекує: "слишахом, яко приходили Бльгари й Християне учаще кто уме своєю вере; християне бо веруют, его же ми ро-
ссяхом, а ми веруєм єдиному Богу Авраамову й Ісааковому і Яковому". Друге не менше важне підтвердження про існування жидів у Києві в добу Володимира і про великий вплив жидівства в південній Русі. Є твір київського митрополіта Ілааріона, "Слово о вітхм і новом заветис". Тут митрополіт вів полеміку з жидівством, котре жило в Києві, охороняючи і захищаючи недавно прийняту християнську віру.

До того часу відноситься і друге характеристичне оповідання /Лаврентський Літопись/: "Йде Ярослав /к/ Новгороду й посади сина Володимира в Новгороді, єпископа поставиши Луку Жидяту". Цей Лука Жидята, другий по черзі новгородський єпископ, рахується першим єпископом на Русі з русів Ярослав поставив його єпископом, усунувши новгородського кандидата Єфрема, учня Іоакима-грека, який мав тоді більше право бути наслідником свого вчителя.

В ті часи всіх духовних осіб називали звичайно лише по імені, а єпископа Луку завжди називали з додатком-"Жидята", а часом і просто "Жидятоу". твердять, що таке прозвання Луки-єпископа мало в своїй основі якесь відношення його до жидів. Припускають, що цей перший єпископ з місцевих русинів, колись був взятий у жидів і разом з іншими "жиденятами" охрещений ще при Володимирі, а потім був взятий у княжі "отроки", та відданий був у княжу науку, а при Ярославі висвячений був у духовний сан.

Таке припущення підтверджується поученнями Жидяти, де часто говорив він мовою Біблії й пророків, а місцями, навіть, по за біблійною літературою - /з Талмуду/.

Отож у Києві під час князювання князів Володимира і Ярослава були і жидівські провідники, котрі намагались повернути "поганську" Русь на Юдаїзм.

Разом з тим у Києві були й такі жиди, які приймали християнство і намагались повернути своїх одновірців на християнську віру, а тому деякі з них досягли високих становищ у церковній єрархії. /А.Я. Гаркавий "Русь і русское" в жидівській літературі в середні сторіччя/.

Далі наводиться "літописне повісткування" про Микиту Затворника, який жив у той же самий час, що й Феодосій Печерський. Цей Микита мав часті зустрічі з жидівськими вченими. Він вивчив від них всі догми жидівської релігії і перейшов на Юдаїзм, але потім силою був повернений знову на православ'є. Під роком 1146-м в Іпатієвському Спискові зустрічається відомість про "Жидівські Ворота в Києві". - Приїхали же Глебъ въ свой полук, также Іван і

и поверги стяги и поскочи къ иудовським воротам."

Цим ніби підтверджується існування в Києві окремого хидівського селища, або частини міста.

У літописному оповіданні про життя ігумена Федосія Печерського /1057р./ розповідається, що Федосій часто вночі вставав і таємно ходив до хидів і з ними дискутував про релігій. Докорля їм, називав відступниками і беззаконниками, ризикуючи бути вбитим за визнання Християнської віри. Літописець припускає таку можливість, з якою повинен був рахуватись ігумен пануючої віри. Його сварки з хидами за віру могли бути доказом, що хиди в той час займали визначні урядові місця. З інших літописних відомостей виявляється, що ці хидівські ворота знаходились у хидівській частині старого Києва, на північний захід від Софіївського Собору. /У XV столітті ці ворота були перейменовані на Львівські Ворота, а в 1830 році стали називатися Хитомирськими/.

Отже, можливо, що хиди окладали одну з частин постійного населення Києва, бо купці, котрі проживали там тимчасово, містились у нижній частині міста - на Поході.

Всі ці відомості дотичні наявності хидів у Києві доводять, а саме:

1/ Що ще у VIII-му столітті хиди складали частину київського населення, а з часу пакування хазар кількість їх значно збільшилась, /Малишевський: Труды Київської Духовної Академії 1878р./.

2/ Що основа хидівського населення в Києві складалася головним чином з хидів Хазарії та з вихідців зі східних сторін, що знаходились під пануванням Халіфа Аль Манзара в Брусалімі /1776/, та з хидів, які хиди раніше в горах Кавказу. Багато з них переселилось у Київ через Крим, а інші безпосередньо по скеруванню тих же кримських одновірців. /Малишевський: Труды Київ. Духовної Академії 1878р./.

3/ Такий видний стан посідання хидів у місті турбував православне духовництво щодо затвердження нової/християнської/ віри, та ще в інтересах цієї віри робились поважні заходи за допомогою диспутів і переконуваль, щоб повернути хидів на християнську віру.

Князь Володимир прибувши з Новгороду вже застав у Києві поважну кількість хидівського населення і хоч не прийняв хидівської віри /одаїзму/, то й не робив ходячих перепон у затриманні ними свого попереднього стану, як частині дольного населення міста і можливо відносився до них з особливим увагою, як твердять деякі хидівські дослідувачі. /И.В.Левинзон, Історія Хидів, Бенерооля/.

Після смерті Володимира Великого, його син Святосполк I-й

/1016 - 1017/почував себе не дуже твердо на київському престолі. Не міг робити нічого, що збільшило б число його ворогів. До того Святополк I-й - "язичником" - поганином і жиди тоді займали таке саме становище, як християни, це и тривало до першої половини XI століття.

При кінці XI століття /1093р./ в Києві вибухла епідемія холери, яка забирала багато жертв. До того ще були і великі пожежі. Про те в цьому році жидівське населення збільшилося новими переселенцями з німецьких земель де вони передчували біду від першого хрестоносного походу /1095р./. Як видно, ці жиди-втікачі дивились на Київ, як на безпечне місце для їхнього життя і майна.

Потім /1103/ число жидів у Києві збільшилось ще втікачами з Персії./Вони втікали зпочатку в Крим, а звідтіль мандрували до Києва/.

При володінні наслідників Володимира стан жидів ще покращав. Святополк II-й /1093-1112/ навіть прийняв їх під особливий захист, зробивши їх "откупщиками" соляної монополії і дав їм значні торговельні полегші. Історики, особливо москалі, пояснюють це тим, що Святополк II-й був грошолобом і хотів витягти матеріальну вигоду з торгівлі.

Таке становище жидів у Старій Русі починає захмарюватись після смерти Святополка II-го, коли київським князем став Володимир Мономах /1113-1125/. Ще до прибуття його в Київ, у місті трапився такий випадок, /як каже літописне оповідання/: "Кияне же розграбиша двор Путятин, -Тисячського, идеша на жиди и розграбиша я". / Іпатієвський список, полное собрание русских летописей/. В той час кияни не ставилися вороже до жидів, а можливе грабування було наслідком неупорядкування і безладь, бо не було князя, а далі іпатієвський список каже, що кияни просили Володимира Мономаха щоб не відмовлявся сісти на батьківський і дідівський престіл, казали: " Пойди, княже, Київ, аще ли не пойдеш, то и веси яко много зла узьдвигнется, то ти не Путятин двор, ни Соцьких, но и жиди ограбити...". Тобто підуть і на вдову Святополка і на бояр і на монастирі. З цього видно, що розважшіі мешканці Києва вважали непристійним грабувати інших мешканців міста, в тому і жидів. / Гатцук, "Жиди в російській імперії"/.

В кожному разі тут зустрічаємося перший раз з погромом жидів у Русі-Україні. Погром цей не був скерований проти жидів, бо це був період безкняжжя, але такий випадок привів до небажаних для жидів наслідків.

Так російський історик Татицев твердить, що була скликана княжа рада, на якій постановлено: "Чтоби изъ всея Руськой землі всьех жидовъ вислати, и со всьема ихъ имением и впредь не впускать, а есмі тайно войдутъ, вольно ихъ грабить".

Невідомо, якими історичними матеріалами користувався Татищев, але вони були протирічні щодо жидів з попередніми поглядами. /Матеріали, що ними користувався Татищев, на підставі чуток,—згоріли в його садибі під час пожежі і вони були лише в одному примірникові /.

Навіть коли така постанова була при вступі Мономаха на престол, то вона не відносилась до міста Києва, бо коли в 1124 році виникла пожежа, то другого дня пожежа знищила і верхню частину міста, де жили жиди, де пропало їхнє майно і хати. Що жиди жили в Києві протягом XII-го століття доводиться ще й тим, що Київ мав велике значення в торговельному відношенні. Київ був тоді головнішим центром хвавої торгівлі на сході Європи і жиди та італійці, які жили в ньому головним чином розвивали київську торгівлю.

Дуже правдоподібно, що твердження Татищева про вигнання жидів було взято з писань якогось хронографа з XVII-го століття, який хотів показати своїм сучасникам, як ніби поводився з жидами один з ліпших князів Руси, і як, на його думку, належить поводитись з ними й тепер. Таке припущення знаходить пудтримку в історії пізніших часів відносно замешкання жидів у Києві.

Син же Володимира Мономаха, Мстислав Володимирович воював з Литвою /1131р./ і привів у Київ багато полонених, між ними, правдоподібно, були й жиди.

Дальшим доказом, що жиди продовжували жити в Києві наводиться історичне повідомлення: "...після татарського розгрому /1239р./, коли князь Данило Галицький почав збирати повтікалих мешканців, щоб поновити попередній спосіб життя в Києві, він не проминув і жидів, закликав їх також вернутися до попередніх своїх занять. /Закревський: "Описання Києва"/. Так само були запрошені жиди у Володимир-Волинський князем Мстиславом Даниловичем, котрий зробив це на прохання свого двоюрідного брата Володимира Васильовича, "правдолюбієм светівшегося". Князь Мстислав Данилович Волинський в 1264р. був на київському престолі і нема ніяких ознак, щоб змінились його добрі відношення до жидів. В літописях згадується, що смерть Володимира Васильовича оплакували і жиди. "И тако плакашеса над ним множество Володимирцев, мужи и жени с дитыми, ніемци и сурожьци и новгородци и жидове плакуся, аки во взятіє Іерусалиму, когда водаху я во полон вавилонський". /Полное собрание русских летописей/.

В XIV столітті Київ, Волинь і Поділля підпали під владу литовського князя Гедимина /1321р./. Цей князь залишив усім народам ті права, якими вони користувалися раніше, без ніяких змін. Щож торкається жидів, то їм було дане ще й ліпші привілеї. За двох сторіч після заснування Руси-України, русини толерували всі інші культи і вірування і нема ніяких доказів, щоб ця терпеливість була

обмежена відносно хідів. А що хиди мали в Києві окремий "поселок", то вони там поселились не примусово, а інстинктивно, щоб жити разом зі своїми одновірцями, подібним спі- життям, як мали його також ляхи і хозари.

Київ був для хідів центром науки, бо Федосій Печерський перекладав дискусії з ученими хидами. Київські хиди їзди- ли вчитися і на Захід. Один знаний ученик рабіна теосо- фіста Якова Тома жив у Києві в XII-м столітті. Тоді вони вже мали в Києві і синагоги /Туденська/.

З переходом Києва під владу Литви, київські вчені хиди почали ближче знайомитись з ученими хидами з Німеччини, які жили в Литві.

П О Л Ь Щ А І Л И Т В А .

Польща і Литва, як близькі сусіди, мали багато спільних інтересів і хиди в цих державах мали однаковий соціаль- ний стан.

Достовірні дані про хідів у Польщі відносяться до XII століття, коли при королях: Мечиславі III-му, Казимірі ві Справедливому і Лешкові Білому хиди адміністрували монетним двором, /в 70-х роках XII-го століття/. Були зна- йдені гроші з хидівськими написами з XII-го століття і на них були написи: "возвеселись Авраам, Ісаак і Яков". Очевидно, хиди там мали вже достатньо забезпечене стано- вище. Є здогадка, що хиди жили в Польщі вже в X-му стол., а може і в IX-му. Вони прибували до Польщі, правдоподібно з Південної Київської Русі, а частинно з Німеччини, можли- во і з інших західно-європейських країн.

В 1264 році польські хиди отримали від калішського во- єводи Болеслава Благочестивого статут, яким нормувались їхні права в державі. Національні, расові й релігійні пи- тання там не згадуються. В багатьох відношеннях хидам на- давалися великі права і привілеї нарівні з християнами.

В 1334 р. цей статут був поширений королем Казимиром Ве- ликим /1333-1370/, котрий особливо доброзичливо відносив- ся до хідів. Шеріод королювання його визнається найбіль- шим розквітом добробуту хидівського населення в Польщі. Його статті статуту: ст.2-га гласить: "Коли твердить хри- стиянин, що він віддав хидові в заклад якусь річ, а хид відмовляється від цього, то хидові треба було принести тільки очищуючу присягу і цим здійснювалася відповідальність. Ст.14-та: "За пошкодження хидівських могилок, винуватець, згідно з законом карався тяжкою карою з конфіскацією всь- ого його майна".

Ст.30-та: "Кожний християнин, що відібрав силою закладе- ну річ, або вступивши в хату хида проти його волі, був ка- раний, як особа, яка розкрадає королівський скарб.

Ст.32. Так, як на основі папських булл, нема сумніву, що жиди, згідно з приписами їхнього закону, не можуть уживати не тільки людської крови, але й взагалі всякої іншої, то забороняється оскаржувати жидів в ужиткуванні людської крови.

Статутом надавалось жидам право повної свободи торгівлі у всьому королівстві.

Казимр Великий, як відомо, /з переказів/ був жонатий з жидівкою Есфірі. Після його смерті настала велика зміна в становищі жидів. Казимр Великий не залишив наслідника і після нього польський престіл перейшов до рук угорського короля Людвика Анжуського /Казимирового родича/.

Новий король мало дбав про польське королівство; все що було цінніше вивозив до Мадярщини, а володіння Польщею передав своїй матері, - старій жінці.

Сам Людвик був ненависником жидів і в 1330 році видав наказ щоб усі жиди в Мадярщині прийняли християнське віровизнання, а хто відмовиться, той буде вигнаний з держави. Існує припущення, що такий наказ був виданий і в Польщі, але не виконувався тому, що Людвик багаччи знайти прихильність у вищих верствах, поступивсь законам своїх попередників.

1382 року помер Людвик і на польський престіл вступила його дочка Ядвига. Тоді польська шляхта занехала надію побільшувати територію Польщі коштом Мадярщини. Польща звернула увагу на Литву, де князував Ягайло, котрого поляки намовляли прийняти католицьку віру і одружитися з Ядвигою, що й сталося. Таким чином Литва з Польщею об'єдналися в одну державу. Ягайло /Владислав/ ім'я дане йому після прийняття католицької віри, був залежним від шляхти і католицького духовництва, котре було вороже наставлене супроти жидів.

Попередні статuti, які давали право жидам жити на однакових правах з іншими національностями, були обмежені, а на місце їх висувались ворожі закиди проти жидів, які поширювалися і в західних державах. Треба було якогось дрібного випадку, щоб ці обмеження doprowadили до погрому.

1399 року католицьке духовництво виступило проти жидів з обвинуваченнями, що вони підкупили християнку і та ніби вкрала св. Дари з Домініканського монастиря в Познані і продала жидам, які їх зневажили.

Висновок був такий: християнку разом з рабіном і тридцятьма представниками жидівської громади спалили на вогнищі. /Через 300 років поляки святкували роковини цього випадку і вимагали щоб жиди брали також участь у святкуванні, але жиди відкупилися грошима/. Через два роки подібний випадок був трапився у Гладові, де теж були спалені жиди. А в 1407 році ще більша біда спіткала жидів -

у Кракові на Великдень, після чого польська католицька маса ще більше ставилася з ненавистю до жидів.

Литва за часів Гедемина займала великий простір, в який входили і руські князівства від Балтійського моря, аж до степів, бо при синові Гедемина-Ольгердові ще були завойовані князівства Чернігівське і Подільське. На цих землях жило чимало жидів. Гедемин був до жидів толерантним, що дало жидам можливість втікати до Литви із західних країн. У Вільні-столиці Литви була вже велика громада жидів; так само, як у Бресті та Гродні. Після смерті Ольгерда /1377р./ царював у Литві син його Ягайло. При ньому і була поєднана Литва з Польщею. Ягайло передав кермо Литвою своєму братові, але через братову нездібність до керування, державна влада перейшла до рук Вітовта і Литва знову стала незалежним князівством.

Цей князь підтвердив усі закони Болеслава Пябожного і Казимира Великого для жидів, та ще й поширив особливими привілеями їхні права. Тоді був впроваджений в життя "Кагал"-самоуправа гета, що керував жидівськими громадами і навіть займався справами окремих осіб-згідно з власними релігійними постановами. Накладалась "пеня" на християн, тих хто обезчестив жидівське кладовище, релігійне службове приладдя, або перешкодив жидові молитися, або перешкоджав у торговельних справах. Ритуальні обвинувачування жидів карались за законами Казимира Великого. Жидам дозволялося також вільно набувати цюсилости. Головне, що жидам надавалося право займатися "откупамі". Вже в 50-х роках XV-го століття в жидівських руках знаходились "откупи", або зрозуміліше-ліцензії на монопольне посідання права збирання митних поборів/податків/ у Новогрудку, Троці, Києві, Житомирі, Луцьку, Гродні, Мінську і інших містах, а також: кормчий, возчий, мостовий, подорожній і корчмий "откупи".

Після смерті Вітовта коротко був королем Свидригайло, чоловік жорстокий взагалі, а до жидів був лагідний. А в 1440 році на престіл вступив Сигизмунд /Зигмунд/, що прийняв ім'я Казимира IV-го і вже дійсно об'єднав польську і литовську корони. Він підтвердив всі, а дещо деякі поширив привілеї для жидів, з тих які дарував їм Вітовт.

Також видав розпорядження воєводам, щоб вони наглядали, аби ксьондзи не притискали жидів. За ритуальні обвинувачення, якщо обвинувачення не зуміє доказати про вину жиди, обвинувачувач карався смертю. Жиди в цей період досягли найвищого розквіту, поліпшення свого добробуту того часу. Вони спричинилися до розвитку торгівлі і промисловості та довели до вищого ступеню своє матеріальне становище і збагатили державний скарб. З приводу подібних законів у користь жидів, ксьондзи виступали проти короля, навіть скаржилися римському Папі, але це нічого не допомогло. Тоді

хсьондзи з амвонів проклинали короля і пророкували, що загине Польща. На нещастя жидів, наслідник Казимира IV-го-Александр /Агелон 1492 - 1506/ під впливом подій, в Іспанії змінив до них відношення. Він прогнав жидів з Литви, а частину їхнього майна роздав містам і окремим особам. Всі жиди повтікали тоді до Польщі, де їм король Ігган Альберт дав привілеї на 1 рік такі, які і раніше вони мали.

Коли Александр став королем польським, то після наради з "панами" знову прийняв жидів до князівства Литовського та наказав повернути їм всі дома і все майно, яким вони користувалися до вигнання. Багатьом жидам були видані грамоти за захист "батьківщини", як Авраамові Езофовичеві за оборону литовських міст. Але 1539 року король Зигмунд I-й на Краківському Союзі відрікся влади над жидами, які проживали на шляхетських маєтках. Жиди були тоді поділені на шляхетських і королівських.

Шляхетські жиди були поставлені в певну залежність від панів-власників маєтків, а тому з одного боку було добре, а з іншого і зле. Головним заняттям жидів тоді було арендування маєтків і варення пива, меду і продаж цих виробів. Бували випадки, що арендаторам-жидам давалось таке право їхніми панами, як наприклад: судити кріпаків-селян, часто навіть присуджувати до смертної кари.

Попередні привілеї не приймалися багатьма панами до уваги; часто для примхи розстрілювали жидів. Несвіж, а з другого боку возвеличувалось жиди нарівні з королем /Саул Вал/. Одні жиди кажуть, що в польсько-литовській державі жиди знайшли другу Палестину, а інші кажуть навпаки: що жиди були тільки дійною короною для королів і забавками для панів.

Все таки королі заступалися за жидів перед чужими царями. Зигмунд I-й заступився за жидів перед Іваном IV-м Лютим /Грозним/, коли вели переговори про мир. Зигмунд I поставив питання про допущення литовських жидів до торгівлі і промислу по всій Росії. На це Грозний відповів: "нет!", люди сія привозилиць нам отраву телесную и душевную; продавали смертоносния зелья и злословили Христа Спасителя, - не хочу о них слухати".

Жид в душі не поважав і не міг поважати свого пана, який вважав його за раба хвилиної примхи і завжди жид ставив себе незрівняно вище свого пана в духовному і моральному відношенні.

Але життя його і близьких до нього людей заставляли виконувати панські примхи, які принижували людську гідність і це принижуюче ставлення до "жиди" довело до катастрофи 1648 року на Русі-Україні/ повстання українського народу проти польської шляхти під проводом Геть-

мана Богдана Хмельницького.

ПОБУТ ЖИДІВ У ПОЛЬЩІ І ЛИТВИ.

З виникненням заманчивого пристановища для жидів, як Польща й Литва, туди був перенесений і центр жидівського знання, з міста Києва та інших міст Русі-України. Вчений рабін Моше Гагеліс був вигнаний з Литви при Александрі Ягеллоні. Він був у Києві в ХУ століті й тоді Київ був справжнім осередком жидівської науки, про це й прислів'я каже: "Ібо из Києва исходить ученіє".

В польському літописові Мадея з Мехова /прозваною Меховською літописью/ згадується про релігійні секти в Русі. Окрім інших, в цьому краї /Русь і литва/ є секти жидів не лихварів, як у інших краях, а ремісники, хлібороби й купці. Ці жиди не тільки успівать в літературі і науці, але й в астрономії та медицині. З другого боку, на Польсько-Литовській землі зустрічались ще вчені з Богемії та інших сторін Заходу і все це злилось в одну школу. В ХУІ-у столітті відчиняються школи: в Любліні /талмудська школа-гімназія/ та по всіх інших містах школи для вивчення Талмуду.

На з'їздах рабінів, як у місті Селецьк /1670/ постановлено допомагати учням, котрі вивчають Тору; ще й інші постанови були прийняті вже після того, як над польсько-литовським жидівством пронеслася буря Хмельниччини.

Отже в своєму внутрішньому житті польсько-литовські жиди бажали перш за все залишитись жидами. Вони дивились на науку, як спадок від своїх предків і прикладали всю увагу щоб охоронити цей спадок. Жиди в цьому спадку знаходили радість під час спокійного життя і підтримку в тяжкий час. Вони в своїх молитовнях, коли були суворі часи в їхньому житті викрикували: "Вчини це, Господи, за ради маленьких дітей, що вчаться". І дійсно, рідко який хлопчик не засвоював елементарних підстав жидівської етики. В цьому відношенні жиди в Польщі і Литві виділювались поміж інших національностей в окрему групу зі своєю національною культурою. /Держава в державі/, яка складала продовження багатовікової жидівської культури.

Кожний жид завжди мислив про те, щоб зробитись достойним посісти рабінське крісло, хоч би він займався рільництвом, ремеслом, торгівлею, підрядами, або "откупамі"; цебто мріяв бути наставником свого люду в ділах віри.

Жиди звчали за цастя вийти заміж за вченого. Їм були чужі спокуси й вони думали про своє майбутнє. Такі умови-

ни життя допомагали тому, що в Польщі і Литві висунулася низка знавців науки з Талмуду, а праця рабіна Йосифа Каре - "Пульган-Арух" зісталася авторитетною в житті юдів і до сьогодні.

У самоурядуванні юди виділялись в одну спільну громаду. Вони мали свої окремі органи самоуправ. Однією самоуправування вважалась "громада-Кагал" з рабином, духовними суддями і старшинами на чолі. Всі маєткові сварки, розводів справи, чи релігійні, - рішались духовним судом, а члени кагалу виконували вирок духовного суду, часто при допомозі світської влади. Компетенція духовних судів була широка; опрацьована була ціла скаля кар для винуватців, до смертної кари включно. Підставою для суду були біблійні й талмудські закони, хоч таке вчення з талмуду смертний вирок міг винести лише Сенідріон і лише в складі не менше, як 23-х членів.

На вирок рабінських судів дозволялося вносити відклики до рабінських з'їздів, які відбувалися під час великих ярмарків. Наприклад на такому великому ярмарку, як Люблинський. Ці з'їзди нормували внутрішнє життя громад; заборонялося брати велику аренду, яка б могла викликати нарікання з боку населення, або купувати речі, які продавалися дешево, за кару неспроможности виплатити боргу боржником. Грошеві викупи були звичайним спричинником безперервної ворожнечі між юдами й католицьким духовенством і населенням.

Через те з'їзди рабінів доповнювали, щоб зкорочувати щоденні видатки, щоб легко було зібрати необхідну суму на випадок якоїсь потреби "Кагалу".

М о с к о в с ь к а Р у с ь .

"Отселе почала биті в Новгородѣ от юдовина Старія Гресь"... Це перше, відоме літописне оповідання, в якому згадується про юдівство в Московській Русі. /Регести черга 190/

Великим князем московським тоді був Іван III-й/1462 - 1505/, котрий перший закріпив одиодержавну владу. Залинились не приєднані Новгород і Псков. Новгород входив тоді у склад Ганзейського Союзу, його часто навіщали чухинецькі гості, котрі популяризували політичне значення, незнане тоді де масам московського населення й боярами. Отож ціллю московських князів було підкорити Вільний Новгород, /тодішня Новгородська Республіка, О.Д./ Тоді були в Новгороді дві партії: одна тягла до Москви, як політичний й духовий центр старшин, а друга партія, навпаки, не бажала московського церковно-обрядчеського формалізму і інших недотягнень у релігійно-церковному житті народу.

В такий час потрібно було лише дрібного випадку, щоб політично-релігійні гуртування прийняли реальну форму.

І ось такий випадок трапився в 1470 році, коли з князем Михайлом Окедьковичем, який був запрошений новгородцями для боротьби проти Москви, разом з ним приїхав у Новгород учений хід Схарія. Він хутко навернув пона Дениса на Пдаїзм. Денис вплинув на іншого пона Алексея, що теж перейшов на Пдаїзм. Обидва вони навернули своїх хінок і дітей. Ці два пона хотіли зробити навіть обрізання, але Схарія та ще два хиди: Імойло Скорявій і Мейсей Ханун не дозволяли їм цього робити, а наказали лише тасмино визнавати Пдаїзм, як свою віру. Вони згодилися, але просили змінити їхні імена. Тоді Алексея назвали Абрамом, а його хінку - Саром.

З того часу хиди зі сцени зникають, а проаганда провадиться лише для навернення на Пдаїзм. Між іншим були навернені: протопоп Гаврило, Грида Ключ, Григорій Тунки, - багато останнього мав великий вплив у Новгороді. До них котім пристало ще багато духовних і світських осіб, котрі намагалися заміщати своїми однодумцями важливі священичі становища. Секта досягнула і до Москви. Тут вона зустріла підтримку впливової сфери людей і потрапила в той осередок, що стояв близько до Великого Князя.

Цьому всьому найбільше сприяли попи Денис і Алексей, які були переведені в Москву, а там вони користались особливим ласком Великого Князя.

Новгородський єпископ Генадій посилав московському митрополитові Зосимові донесення проти секти, але ні митрополит, ні Великий Князь не робили ходих протизаходів, уважавши, що секта не є небезпечною, або шкідливою. Все таки заходами єпископа новгородського Генадія і ще кількох єпископів був скликаний собор у 1490 році, на якому три єретики були відлучені від церкви за те, що: "Хулили Христа-Сина Божого і Пречисту Богоматір, сміялися зі святих ікон. Хидівську віру величали, а православну хулили". Великий князь покарав їх торговим казном по царським правилам".

Після цього єресь притихла, але не зникла і далі тасмино поширювалась, аж до 1504 року, коли на Соборі були застасовані суворі кари. Геленні єретики були спалені, а рента була посажена у в'язниці та заслані в монастирі.

В народі ходили чутки про хіда Захарія, як виконника єресі, що згадано і в літописі, якщо припустити, що опричинником був дійсно Захарія, то він робив це без підтримки інших хидів, бо нема відомостей, щоб хтось з хидів був спалений на кострі. Сам Захарія під час колотнечі у Новгороді переселився у Крим і з відтіля його кілька

разів запрошував великий князь, приїхати у Москву на службу, але Захарія ухилявся від того. /Попов, "Бресь хидівствущих", журнал Министерства Просвещения, 1876/

Хиди твердять, що відношення Івана III-го цим неприїздом Захарії не змінилось до них, бо Іван III провадив листування з другим хидом Хозею Кокосем, котрий жив у Кафі. Цей хид Кокос був і посередником між Іваном III-м і Мангунським князем, який вів переговори про одруження наслідника з дочкою Мангунського князя /Карамзин, Соловьев/.

На доказ, що хиди в Московській Русі були управлені мати можливість займатися торгівлею не лише в границях Московської Русі, а також користуватися всіма правами горожанства і навіть заїздити з торгівлею в села.

Тут приводиться ще один випадок, який був при Івані III-му, і який має відношення до хидів, що поміж різними майстрами, які приїхали в Москву 1490 року разом з братом Великої княгині Софії, був лікар хид Мистро Леон із Венеції. Цей лікар взявся лікувати сина Івана III-го-Івана Івановича 32-х років, котрий хорював на "камчор". "Аз излечу сына твоего великого князя Івана, от той болезни, а не излечу аз, и ти вели меня казнити смертною казнью", але не вилікуваві-князь Іван помер.

Тоді Іван III-ій наказав зловити Мистро Леона та казнити "голову сееци" -/зсікти голову/, "они же ссекоша йому голову на Балвановке". В ті часи взагалі вся наука і практика медицини знаходилась у руках хидів, а сьогодні? /і їх багато було при наступних князях і царях московської Русі, а цей випадок з М.Леоном не дуже то пошкодив загальові хидівства при царі Іванові III-му. Так пояснюють хидівські дослідувачі.

В часи царювання Івана IV-го Лютого /Грозного/ 1505-1584/ Відношення до хидів змінилось на гірше. Крім вже відомої відповіді на прохання короля Зигмунда I-го про допущення хидів-вихідців із Польщі для життя і торгівлі в Московську Русь, цей цар виявив свою нетолерантність до хидів під час завоювання міста Полоцька. Літопис про цей випадок каже: "А которіє били в городі или люди хидове, и Князь Великий велел их и съ семейства в воду речную вметати, и утопили ихъ /Регист Ч.527/. Цей вчинок Грозного з жидами в Полоцьку вони пояснюють вихованням Грозного під наглядом бояр і духівництва, а також пануючого тоді резуміння в Західній Європі "во Славу Божу" винищувати десятки тисяч різних людей в тому і хидів для благоугодного діла.

Невідомо, чи жили хиди в Московській Русі при царюванні Грозного, чи ні-нема певних доказів. Можна припускати, що їх там не було, а коли де і була яка небудь хидівська родина, то вона ховалась і при першій можливості линала Мос-

ковський край.

В літописах на збереглося ніяких згадок про жидів у Московщині, за винятком жидів, як прибічників Гринки Отреп'єва, та малих згадок про жидівське походження самого головного опричника Гринки Отреп'єва.

Правдоподібно, ті нечислені згадки про жидів, що є в літописах, були вислідом панівного тоді погляду, що жиди - нарід здібний тільки підтримувати "самозванців", або одверто писали, що самозванець є жидівського походження. Погляд на жидів, як ворогів Христа продовжував панувати в Московській Русі і в давніші часи. Однак за ради державної вигоди не було релігійної нетерпимости. Під час царювання Михайла Федоровича, першого царя з останньої династії Романових /1613 - 1645рр./, в одному офіційному акті цей цар прирівняв жидів до литовців, німців, татар, черкесів і відносився до всіх однаково-толерантно. Ця царська грамота з 1634 року в Перм Великій, якою цар наказував відпустити литовських полонених: німців, жидів, татар і черкесів на їхню батьківщину, як вони того забажають, а коли ні, то залишити. /Акт географічного Комітету Ч.805/. Про право перебування жидів у Перм Великій, або про обмеження їхнє в інших місцях не згадується нічого.

Через чотири роки після цього в 1638 році вже позначилось інше ставлення до жидів. Тоді саме було послано московське посольство в Польщу для привітання короля з вінчанням і посольству було наказано про заборону довозити "заповедніє товари", а жидам отнюдь в Русь не везти, але не дивлячись на це жиди все таки їздили в Русь зі своїми товарами для торгівлі.

Жиди твердять, що цей наказ про "невпущение жидов" був виданий ¹⁴ з економічних або інших міркувань, а виключно через релігійну нетерпимість до жидів. Проте далі оповідається, що під натиском з боку вельмож, жидам було дозволено приїздити з товарами, хоч не в усі міста, а лише до Вязьми і Свинска. У чергове царювання Алексія Михайловича /1645 - 1676/ життя москвинів було нормоване так зв. "Соборним Уложением" 1649 року.

В усіх ХХІ статтях "Уложения" нема ніяких обмежень супроти жидів, які жили на території московського царства, а коли де й є згадки то лише в справах, що торкались релігії та до жидів зайшлих з сусідніх країн. Цей факт характерний тому, що "Уложение" зкомпоноване якраз в час коли по сусідніх з Московщиною містах і областях палало полум'я Козацького Повстання. Тоді ніби головними жертвами були жиди, як про це пишуть жидівські і московські історики. Цей час відмічений в жидівській історії, як один з самих кривавих її сторінок. Здавалось би, що це був час, коли московський уряд повинен був подумати над

питанням про можливість втечі жидів з місцевостей охоплених повстанням Малоросії-України і дати можливість знайти їм притулок у московському царстві, але в "Уложеніі" цього не згадується. Після написання "Уложенія" в розпорядженнях уряду є вже вказівки, що жидам дозволений доступ у всі міста царства, а також і в столицю - Москву.

У черговому указі 1654 року дозволялось звіз селян до Москви на господарства: з Більського, Дербужського і Смоленського повітів. Решта людности, як: литовські люди, католицькі, мурзи, жиди і всякі не хрещені, - "пропущать у Москву".

Далі в указі 1655 року дозволено "литовцев і жидов переселення з Калуги в Нижнім Новгород, сказано було: "послать их по весне, по первом половоі воде в судіях калужань посадських". Там же вказано, що на харчі дати їм на місяць "семиянистим" по шести деньги, одиноким - по чотири деньги чоловіку на день из таможенных доходов". Тож жидам не заборонялося їздити по царстві і вони мали право поселюватися в Нижньому Новгороді.

Потім в Андрусівському договорі 11-та стаття каже, що жидів тих, що у "веру руську не хрестились, всех з женами и с дѣтьми, с животами их, никого не тая, к заставанию не принуждаючи, доброю верою в сторону Его Королевского Величества и Рѣчи Посполитой взведить и выпустить, Его Царское Величество укажет, и которые би з них не хотели в сторону Его Царского Величества добровольно остаться то им вольно иметь бытъ".

Але в тому ж 1667 році була царська грамота на імя Віленського воеводи Михайла Шаховського, щоб "жидов изъ Вильна вислатъ на житьє за город".

/Літературно-науковий збірник "Будущности", том ІУ-й, 1904 р. Петербург, ред. Др. С.О. Грузенберг/

Р О З Д І Л ІІ.

Століття жидівської хліборобської колонізації в Україні

Минуло вже більше, як 150 років, коли в Росії 1804 року було видане " Положеніє о євреях ". Одною з головних частин цього " Положення " було впровадження хліборобських колоній для жидів на півдні Росії - в Україні. Після воєн, які провадились у добу Катерини II-ї був окупований великий простір пустинної землі, який названо було "Новоросією".

Для заселення цього простору з 1763-го року закликалися чужоземні колоністи, котрим давались великі полегші і привілеї. Жидів тоді в Росії було ще мало. Головна маєса жидів автоматично підпала під Росію разом з польською територією в 1772, 1793 і 1795 рр. коли розподілялася Польща. До тих жидів, що жили в Україні в Росії до поділу Польщі, російський уряд ставився дуже суворо, бо згідно з принципом Єлизавети: " от врагов Христа не желая прибьіти ". Тому всім іншим людям давались полегші для населення в "Новоросії", за винятком жидів. Одначе 1795 року становище змінилось в користь жидів, бо їх багато прибуло з Польщі і вони бідували.

Одною з причин, що викликала замішання в Польщі в був її поділ - це був голод, що особливо відчувався у Білорусії. Для вяснення причин того голоду, цар Павло I-й послав до Білорусії сенатора-поета Державина для інспекції, котрим в своєму докладі цареві написав, що винуватцями голоду були польські пани та жида, хоч голод дошкульав і панам і жидам.

Ця думка Державина відповідала поглядам петербургського двору і через те було випрацьовано два суворі приписи: проти панів і проти жидів.

Коли на трон вступив Александер I-й, то становище трохи змінилось. 1802 року був складений комітет, в який увійшли: Кочубей, Зубов, Чорториський, Потоцький і Державин і цей комітет написав нове " Положеніє " про жидів і цар у 1804 році його затвердив. По цьому "положенію" жидам була гарантована персональна свобода. Дозволялось купувати землю в " чергє осєдлости ". Біднішим жидам дозволялось переходити на державні землі, де їм обіцялось звільнення від податку на 10 років та видавалась допомога. Але разом з тим жидів виганяли із сел, в яких вони жили і після трьох років ні один жид не мав права залишитись у селі при всяких умовах. Такі заходи були спричинені міркуваннями деяких осіб, як Чорториського і Потоцького тим, що жида, мовляв, експлоатують селян, спорють

Їх та ошуковують лихварством. Дехто думав, що це було зроблено для того, щоб жиди мусіли їхати в колонії в Новоросію.

Адміністрація працювала над виселенням енергійно-швидко. Велика кількість жидівського люду опинилася в містах без хат, праці, голодними, обдертими і без виглядів на покращення становища в майбутньому. Жидівські громади по містах старались допомогти, але ця поміч була каплею в морі - особливо в Литві. Після цього жиди почали масово проситись у "хлібороби" в Новоросію. Першими зголосили таке прохання 125 родин з Гродна і їм було відмовлено через те, що вони хотіли отримати наділи землі в Гроднинській губернії, а не в Новоросії.

Першим жидом, що забажав їхати в Новоросію, був Нохим Финкенштейн з Могилівської губернії. З ним було ще 197 інших жидів. Уряд з Петербургу дав наказ губернаторові Херсонщини Рихільє, щоб місцеві власті підшукали якесь місце для жидівських поселенців, але жиди не чекаючи на виклик самі їхали і почали селитись на березі річки Інгул, куди вже раніше поприїздили жиди з Полтавщини, Чернігівщини і з інших місцевостей майже біля 900 родин. Було відпущено 310.878 рублів і 20 копійок на допомогу цим переселенцям. Також було побудовано 50 хат, які займав Финкенштейн зі своєю громадою де й заснував першу жидівську колонію, яку він назвав Ефенгар /з херсонським повіті/.

Термін 1-го січня 1808 року, після якого не мав права залишатись ні один жид в селі, приходив до кінця і виселення жидів із сел провадилось з великою суворістю, а хто не хотів добровільно виїжджати, того гнали силою нищучи всі його пожитки.

На 1-е січня 1808 року в Херсонській губернії вже знаходилось 294 родини - 1950 душ, з котрих 46 родин - 322 душі переселились на власні кошти. Вони організували 4 колонії: Бобровський Кут /переселенці з Могилева/, Ізраїлівку /з Чернігівщини/, Добрую і Седеминуху.

На 1-е січня 1810 року вже було переселенців 1065 родин з 6256 душами. Через рік вже нараховувалось 1690 родин з 9757 душами і були організовані нові колонії: Кам'янка та Інгулець.

Перед початком війни 1812 року цар наказав припинити всякі допомоги і припинити переселення жидів до Новоросії; було дане розпорядження перевести контроль доцільності використовування грошей, які були відпущені жидам на допомогу. Контролював суддя-німець з переселенців Кентеніус, і він знайшов великі надужиття. Там не дораховувалось /"мертві душі"/ 292 родини з переселенців у селі Седемусі - начальник отримав гроші для 127 господарств, затаїв 3400 рублів, де й наказав голові колонії

підписати поквитування на 1800 рублів видані на громадські справи, яких він не виплатив. В самій переселенчій конторі "бухгалтер" взяв 5.000 рублів і з ними втік.

Взагалі Контеніус написав, що бракує хат, плугів і борін, але поселенці посіяли 250 четвертей, а зібрали 848 четвертей хліба. Після цього була довга переписка губернатора Ришельє з міністром Державних Мастиків, а в 1815-му році про жидівські колонії урядовці дали добру оцінку - похвалу і суддя Контеніус доніс, що й з жидів можуть бути хлібороби.

1819 року російський уряд вирішив продовжувати жидівську колонізацію, з новим опікун, генерал Іззов послав у міністерство прихильний звіт про жидівських колоністів. А міністер повідомив, що жиди можуть їхати до Новоросії, але за власні кошти.

І вже в 1821 році жиди знову хлинули в колонії. Зразу гуртом приїхало всього 1786 родин - 8708 душ, але ніхто з них не мав власних грошей на устаткування. Тоді уряд знову дав 50.000 рублів, але в борг, як позичку, щоб ці гроші зтягнуті з жидівських громад Могилева і Витебська.

В 1825 році переселення знову загальмувалось через брак грошей і відсутність місцевих життєвих умов. Настали посухи, неурожаї і кінчився час пільги-неплатення податків, через те бажаючих їхати в колонії не знаходилося.

Генерал Іззов /опікун/ був чоловік Військовий і в колоніях заводив військові порядки на зразок Аракчеєва. За провини карали: били різками, прив'язували до стовпа, а за більші провини висилали в Сибір.

В 1833 році жидівські колонії мали:

рогатої худоби	5832
коней	307
овець	1629
плугів	220

Через це швидко почався новий період жидівської колонізації.

Нове "Положення" про жидів було затверджене царем Миколаєм I-м у 1835 році. На підставі цього нового "Положення" кожному жидові дозволялося переходити в хлібороби в будь який час; касувались всі недоплати за минулий час і вони звільнялись від подушних податків на 25 років, від служби у війську на 25, або 50 років. За те грошей на устаткування переселенцям держава не давала.

В тому році зголосилось до 1000 родин бажаючих переселитися в Новоросію.

Були наведені справи через III-й відділ урядової Канцелярії про матеріальний стан жидів і виявилось, що всі бажаючі їхати не мали грошей.

На нараді міністрів було, що Новоросія вже не є пустинню і тому на переселення давати грошей не потрібно. Однак ще чимало пустинних земель у Сибірі і туди треба направляти жидів. Так вирішив уряд. Там давали по 15 десятин на душу і всі витрати подорожі та улаштування оплачував уряд.

Потяглись фірманки з жидівськими переселенцями в Сибір, Тобольський Край, біля 187 родин з 592-ма душами. Вже перші вози були доїхали до Оренбургу і сталося щось не розгадане. Начальник III-го відділу Бенкендорф виготовив цареві Миколі I-му доклад, на якому цар 1837 року написав: "Переселення жидів у Сибір припинити".

Всіх жидів їхавших вже в Сибір, в колонії - наказано затримати, завернути назад і спрямувати їх у Херсонську губерню, та розселити на тамешніх вже існуючих колоніях, давши їм всі ті вигоди і привілеї, що їм були визначені перед відправленням у Сибір.

1837 року всі жидівські колонії були передані до Міністерства Державного Майна. На керівника всіми колоніями був призначений урядник Демидов, котрим обкрадав колоністів великими сумами з тих грошей, що були призначені на устаткування переселенців. Після Демидова був другий урядовець вже чесніший і цим за три роки організував такі села /1844 рік/ :

Малий Нагартан, Львова, Новий Борислав, Ново-Полтавку, Романовку /Херсонський повіт/ і Сагайдак /Єлизаветський повіт/.

Для ревізії колоній в 1845 році був посланий урядник Карцев, котрий об'їхав 15 жидівських колоній і дав дуже гарний доклад /звіт/ про них. Тоді існувало 1495 дворів - 1661 родина. Були школи з 76-ма учителями і 553-ма учнями, 14 молитовних хат, 12 рабів, які утримувалися за свої власні кошти. Лікарів і добродійних установ Карцев не виявив, як не знайшов і корчм, бо жиди пити не любили, Дивувало Карцева те, що жиди і тоді були народом користлюбивим до найвищого ступеня.

Заступник директора відділу Міністерства Державних Маєтків - Рудницький в 1859 році за 5 місяців ревізії колоній написав у своєму докладі / звіті /:

" Всіх колоній було:	в Херсонській губернії...21,
	в Єкатеринославській...16.
Землі.....	в Херсонській губернії...90.000 дес.
	в Єкатеринославській...30.000 -"
Населення.....	17.338 душ.
Хат.....	10.515
Синагог.....	в Херсонській губернії.... 32,
	в Єкатеринославській 2 ".

1866 рік. Існуючі 37 жидівські колонії залишилися існуювати і далі. При цьому було багато надужиття і присвоєння грошей, які належали жидам. /Битнер присвоїв 11.230 рублів, але амбаров 18.700 рублів - 1866 року/.

Все ж таки колонії розвивались, як про це доносили ревізори з Петербургу, які часто ревізували їх.

Цікаве одне явище: в 1880 році в колоніях було 27.078 душ населення - стільки, скільки його було і в 1860-му році, з цього видно, що приріст населення не був побільшений. Це явище тоді пояснювали тим, що багато робітників лишило землю и шло до міста на іншу роботу. Причина була та, що степова земля під час посухи менше давала врожаю, а до того шкідливі напади саранчі, сусликів і жучків нищили працю хліборобів, а земельний наділ був малий при збільшених податках.

В 1881 році життя жидів позначилось погромами і цього не уникнули и жиди - колоністи. Були пограбовані 4 колонії в Катеринеславській губернії, хоч втрати були поповнені державою в сумі 4.222 рублі. Пізніше ревізіями колоній підкреслювалось упорядкування хат і насаджування дерев, а при школах були навіть овочеві садки.

Так виглядали жидівські колонії і на 1904 рік.

/Літерат.- Науковий Збірник " Будущности " т. IY, 1904 рік, Петербург. редактор Др. С.С. Грузенберг/

Р О З Д І Л III.

Нова Доба.

"Антикомунізм є антисемітизм"
/Джуїш воїс", видання Націона-
льної Ради жидів комуністи в,
Нью Йорк липень-серпень 1941 р.
стор.23 1/6/.

З попередніх розділів видно, що жиди ніколи не були ав-
тохтонними мешканцями Східньої Європи. Це був зайшлий на-
рід, що розташовувався поміж корінним населенням, і якому
не перешкоджалося жити так, а може й ліпше, ніж тубольно-
му населенню країн Східньої Європи. Проте, поведінка жи-
дів викликала нарікання збоку місцевого населення, бо жи-
ди, крім різних торговельних комбінацій, збирання подат-
ків, були ще й агентами окупаційних сил, особливо в Укра-
їні. Вони втручалися в релігійні, економічні й політичні
справи держав і народів між якими проживали.

Після невдалої й програної війни з Японією в 1904 - му
році, в 1905-му році в Російській Імперії виникла, так
звана, мала революція, яка була інспірована жидами-кому-
ністами хозарського походження. Вона не вдалась і жиди
почали посилено підготовлятися до нової революції й вона
вибухла в 1917 році, в якій вони /жиди/ відиграли провід-
ну роль в нищенні людей і різного майна, особливо в Украй-
ні. Все таке подібне жиди діяли й з різними іншими наро-
дами, які населяли Російську Імперію.

Ось що оповідає В. Фрідман у "Коммон Сенсе" з 10 квіт-
ня 1967 року Ч.493: "Сьогодні це є історичний факт, що-
Британія в 1916 році обіцяла сіоністам Палестину за те,
що жиди вживуть свій вплив і тиск на Америку, аби во н а
вступала в 1-шу Світову Війну по боці Англії". Вос е ни
1916 року доля Німеччини буда припечатана світовою сіо-

нітською організацією в Лондоні, де вона мала великі впливи в англійському міністерстві воєнних справ.

Німці в той час були приятельським народом для жидів, майже найбільше за всі європейські народи /так тоді виглядало/. Згідно з Еманципайшен Едікт'ом з 1812 року жидам давалися рівні права з німцями. Жиди в Німеччині займали видатні становища в усіх галузях суспільного життя.

Найбільша в світі Електрична компанія-Вольтер Ратенау і Ко., була жидівською. Головою Гамбург-Амерікен-Лойд Пароплавної Компанії був жид Альберт Балін. Банк "М.Барбургі Ко." був у жидівських руках Райроедер і Ко., та банк для родини Гогенцолерн, був теж жидівський. Головна квартира сіоністичного руху й конспірації була в Берліні, аж до часу поки жиди не встромили ножа в спину німцям у 1916-му році. /Німеччина проектувала тоді залізницю від Константинополя до Барса при Перській затоці. Англійці боялися, що німці замінять їх на Сході. Це теж було поважним спричинником 1-шої Світової Війни/.

Вкінці 1916 року, коли Англія мала запас харчів тільки на два тижні, а на фронті це й бракувало набоїв, то німці запропонували проект мирового договору, бо й справді самі англійці не в стані були провадити війну далі. Тоді з'явилися сіоністи в англійське міністерство воєнних справ з пропозицією-запевненням, що вони втягнуть Америку в війну за створення Ізраїльської держави в Палестині й цим встромили ножа в спину Німеччині; цим і пояснюється зненависть німців до жидів.

Ще в 1914-му році жиди сіоністи з усього світу бажали, щоб німці виграли війну.

...Тоді ж жиди вважали, що царський режим у Росії є їхнім великим ворогом. Цю ворожість треба шукати десь у давнині, в історії десяти сторіч, коли то Київський князь

Святослав побив хозар і відкинув їх у прикаспійські степи /965-969/, а князь Володимир Святославович доруйнував цілком хозарське царство, яке в останні часи було під кермою Ханів жидівської крові, і тому вже міцно трималось Юдаїзму. /Хан Батий в 1239 році включив був рештки територій хозарських у татарську державу біля Каспійського моря.

Прийняття ж християнської, а не юдейської віри князем Володимиром, ще більше посилило ненависть до слов'ян, а рештки хозарських жидів, які залишалися на місці, ставили великий опір проти прийняття християнської культури і обрядів. Вони творили "державу в державі" і відкидали всяку асиміляцію.

Як сильно ненавиділи жида російський царський режим, можна ствердити текстом молитви, яку один жид вимовляв кожного вечора в парку, в Петербурзі, старчи лицем до Зимнього Двірця, де мешкав цар: "Видий Твій гнів на людей, які не знають Тебе, на рід, що ганьбить Твоє ім'я. Зруйнуй їхні доми так, щоб не залишилося каменя на камені, як Ти зробив з Асирією й Вавилоном". /Шолом Аш, "Три Сітіес" стор.121/. А як жида взагалі ставляться до нежидів, можна довідатися з книжечки Н.Е.Маркова "Войни темних сил", Париж, 1928 р. стор.15. Він пише, що в перші сторіччя християнства, /як свідчить у своїй книзі "Земля і Люди" том IV, французький учений Елізе Реклю/ жидами був уведений звичай, що при похоронах класти в гробницю камінь, якого померлий на тому світі міг би кинути у "сина тесляра".

Американська жидівська фірма Когн, Лоеб і Ко. відмовлялась фінансувати Англію і Францію, якщо вони й далі залишаться союзниками царського режиму в Росії, але жиди змінили свою постанову за одну ніч, коли Англія пообіцяла дати їм Палестину.

Війну англійці в 1916 році вели невдало. Американські

жиди стримувалися втягати Америку в війну, в ролі союзника Англії, через те, що цар Микола II-гий сидів і далі на троні в Росії. Тоді англійці поінформували російського царя, що американські жиди не втягнуть Америку в війну, аж поки цар Микола II-гий не зрічеться трону; також поінформували царя і про те, що як жиди не втягнуть Америку в війну негайно, то примусити німців капітулювати в короткому часі буде неможливо.

Цар Микола II-гий згодився негайно зріктися престолу і 12-го березня 1917 року зрзигнував. Нема доказів, щоб більшовики змушували царя відрікатися від престолу, це певно під впливом вашінгтонських жидів і цим останнім треба це записати в рекорд.

Через 30 днів після зречення царя, Америка оголосила війну Німеччині / 6 Квітня 1917р.

... Сіоністи рішили виморити голодом німців і для того в серпні 1933 року жиди з цілого світу мали інтернаціональну бойкот-конференцію в Амстердамі, Голландія. Конференція вислала ультиматум німецькому урядові, але він був відкинений. Тоді жиди оголосили всесвітній бойкот перевозок і обслуги німецьких товарів - "свату війну" проти німців. В оголошенні говорилось: "Жиди є аристократи світу... не купувати товарів з Німеччини... не робити діла з купцем, який продає німецькі товари... ми хочемо вбити останній цвях у гріб..."

Далі той же В.Фрідман оповідає, що коли американським амбасадором у Лондоні був Кеннеді /батько замордованого Президента Джана Ф.Кеннеді/, то урядовець амбасади Кент передавав по каблї секретну розмову між президентом Ф.Д. Рузвельтом і В.Черчилем /1936-1939/ про планування, під тиском жидів, II-гої Світової Війни проти Німеччини. Кент був ув'язнений в Лондоні за те, що видав копію цього сек-

рету заінтересованим особам в Америці"...

"... Німецька ненависть до жидів, була результатом зради сіоністів у 1916 році й тяжкі клявузі Версальського договору..."

Комуністи мали свою головну квартиру в Берліні й німці могли близько обсервувати, що провідну роль в комуністичному русі вели тех жиди, що й привело до короткої революції в Німеччині в 1918 році... Мабуть Гітлер відплачував жидам за їхнє лицемірне поводження з німцями і за комунізм. Але й ця лекція жидів не опам'ятала, бо вони ще перед Гітлером почали і далі продовжують приймати активну участь переводити масакру над українським народом в /1918-1933, 1937-1938/ роках, та й далі намагаються не зійти з того високого "аристократичного" становища, яке їм втокмачили в голови рабіни з Талмудом в руках, бо навіть у такій, чисто літературній книжечці, як "Москінг Бірд" Т.Кілліп, стор.259 читаємо таке речення: "... так є, що нема ліпших людей в світі, як жиди й чому Гітлер не думав так, це є тасмницею для мене"...

Р О Л Я Т А Л М У Д У .

В попередньому розділі була згадка про "аристократичність" жидів та їхній Талмуд. Коли ще добавимо впертість і юберменшенство, яке є багато більше, ніж було в німців за влади Гітлера, то виникає думка: звідкіля жиди навчилися цієї аристократичності? Відповідь: - з Талмуду, де підтверджується релігійно-філософічне вчення цієї книги:

Талмуд, - означає "тлумачення". Отже: а/ Модерний жид є продукт вчення Талмуду /Реверенд Др. Ісак М. Вісе ст. XI/, б/ Талмуд у часи Христа був "Великою хартією вільностей, декларацією свободи, конституцією й законом про права"/ "Фактс анд фактс", В. Фрідман 1954 р., в/ Талмуд є легальний збірник законів, який формує базу жидівських релігій-

них законів і він є підручником у вишколюванні рабів.
Рабін Моріс М. Кертцер, "Лук" журнал, 1952/.

Про відношення жидів до нежидів навчається:- 1/"Де є можливим, жид повинен убивати нежидів і робити це без милосердя"/ стор.68, "Де Талмуд Унмаскед",проф.Паранайтеса, Петербург 1892 - /1939 англ.мовна/., 2/ "Навіть коли б нежид захотів студіювати закони Ізраїля-Юдаїзму, то він заслуговує смерті" /рабін Іоханан,Сангедріон 59а/,3/ "Ви називаєтеся людьми, але гої не є люди"/ Керітут 66 стор. 78/.,4/ Ті,хто робить добро для акул /нежидів/ не воскресне від смерті./Зогар-1,25 в/, 5/ "Коли він /нежид/ є в смертельній небезпеці, не спасай його від смерті"./Ден-тер,УІІ,2/.Про те, як учить Талмуд, про вищість жидів і які себе дорівнюють не тільки до ангелів, а й до божества..." Хто вдарить Ізраїльтянина, "-каже рабін Ханіна, "діє,якби він ударив у лице самого Бога"/Сангедрін,58в/.

Ця віра в"призначення" піднесла жидів на недосяжну височинь гордості. У наслідок цього, жидаї почали дивитися з презирством і погордою на нежидів і увійшли в середину новітніх націй,не як гості,але як духовні завоювники. Сьогодні вони ще не вояки, бо мають ще мало фізичної сили /хоч 5-7 червня 1967 року перемогли арабів/, але вони могутньо озброєні економічно,до чого вони готувалися довгими роками. Це вчення ввійшло в плоть і кров жидів, що доведено нелюдяною жорстокістю, переведеною жидами-чекістами в часи придушення протибільшовицьких рухів в Україні /1917-1933 рр./. З цього вчення виникає і ворожість до українського народу, початок якої треба шукати ще з часів упадку хозарського царства.Хозарські ж и д и плекали ідею, що за допомогою хозар, поширять свої володіння далі на Захід, а особливо поширять свою віру-Идаїзм, але їм перешкодило київське князівство, яке розбило хозарську державу.

Ожидовлені хозари, вже тоді дивилися на територію Південної України, як на "обіцяну другу землю для Ізраїля". Через те вони намагалися переконати князя Володимира прийняти Юдаїзм, а не християнську віру від греків, бо вони казали, що тільки вони ісповідують правдивого Бога Авраамового, Ісаакового і Якова, а не того, що вони його розп'яли. Навіть після прийняття християнства київлянами, жи-ди ще вперто працювали над наверненням їх на Юдаїзм і київський митрополіт Іларіон тоді провадив диспути з жидівськими вченими в захист християнства. Св. Теодосій цілими ночами диспутував з жидами, захищаючи православ'я. Також Новгородська Єресь /1470 р./ жида Схарія, де він на-вернув на Юдаїзм багатьох священників, а опісля ж ця єре-сь перенеслась і до Москви, де поширилась, навіть і по-між знатними особами, це доказує, що Юдаїзм був тоді, як і сьогодні в наступі.

Сьогодні християнство опинилось у стані конфлікту, як з наукою, так і з прогресом людського духа. Воно опираєть-ся на сили, які намагаються переконати людство, що хри-стіянство є "споріднене з Юдаїзмом", який принесе людям рай на землі, коли буде одна "всесвітня держава з Месією на чолі", тому християни мусять обов'язково прийняти Юда-їзм. Фактично ³ ідею цього дивсь Ватикан, який був найбіль-ше ревним захисником християнства і цим вчинком він пере-креслив двохтисячну історію християнства. Тож, нема чого дивуватися, що 30.000 християн в Америці перейшло на Юда-їзм за час від 1954 по 1965 р./подають: "Нью Йорк Таймс" і "Народня Воля" з 13 квітня 1967 р./, а в останній час у часописах появилась вістка, що в Іспанії ^{нім} з благословення Ватикану успішно практикується вже спільне богослуження католиків з жидами. *)

"Всі релігії мусять бути зруйновані, особливо всі форми

християнської віри", через більшовиків /Свящ.Р.Коирті е р-
Фостер."В девятому століттю" /Лондон, березень 1920, стор.

Земордовані жидо-комуністами священики

Село Ганна-Зачатівка
Дніпропетровська Область 1933.р.
Майже ціле село вимерло з голоду.

Дещо про Б І Б Л І Ю.

У мій намір не входило торкатися цієї Книги, але тому, що в попередньому розділі була згадка про Талмуд, то вже якось не випадає обминути й св.Біблію, тим більше, що вона була й підставою до написання жидівського Талмуду.

Про Біблію написано вже безліч різних наукових праць в англійській мові, а дещо вже є і в українській. Дехто

порівнює її з гітлеровською "Мейн Кампф", дехто дивиться на неї, як на св. Книгу, бо в ній розповідається про життя і діла "вбраного народу".

Не буду заперечувати фактові, що ця книга відома у всьому світі; певно нема і малого закутка на землі, де б не можна було її побачити, бо Американське Біблійне Товариство друкує її щорічно мільйоновим накладом на всіх мовах і діалектах, та розсилає через всі доступні організації по всьому світі, навіть і в СРСР, в більшість безкоштовно. Це робиться для більшого переконання людства, що жиди, мовляв, були і є вищим народом духово від усіх інших народів сущих на землі, "бо навіть і сам Бог-Сгова /Ягве/ допомагає їм у всьому". Ця св. Біблія повна описів кривавих масакр поповнених над іншими народами, з якими жидам доводилося воювати по дорозі до "обіцяної землі".

У всіх цих війнах часто перемагали жиди, бо їхній же Ягве допомагав їм, та ще й наказував винищувати чоловіків, жінок, дітей і старих віком; худобу й майно, а завжди залишати молодих дівчат для насолоди жидам. Полонених убивали в подібний спосіб, як це робив Гітлер, бо "псалмопівець-Цар Давид" зібрав усіх полонених, поділив їх на групи, та послав їх під пили, або під металеві молотилки, сокири, а хто вцілів, того відіслав у печі /Брік Кіллі/, вогненні камери, /дивись 2-га книга Царств 12, 26-31/, тобто так само, як робив Гітлер у Дахау з жидами, та іншими народностями. Згадується в Біблії й про те, як Ягве заключив угоду з жидами коли Мойсееві давав на горі Синай 10 заповідей, /може було б ліпше, щоб він їх зовсім для них не давав, бо однаково вони цих заповідей не дотримуються по відношенню до нежидів. Однак сьогодні вже є багато вчених, які і твердять, що взагалі Бог-Сгова /Ягве/ не давав ніяких заповідей Мойсееві, і що вони були списані жидівськими рабіними з карного кодексу Вавилонського царя Гамурам б і /1726-1686 до Р.Х./, "Де сторі оф релігійон", Чарлс Портер, 1929 р. стор. 73/.

Далі в Біблії приводиться і гнів Бога-Ягве на людей, яких він створив. "І розкався Господь, що створив чоловіків на землі й засумував у серці своєму". І сказав Господь: "істреблю з лиця землі людей, котрих я створив: від чоловіків до скотів і гадів і птиць небесних істреблю, бо я розкався, що створив їх" /Книга Битія, голова 6, стих 6/.

У Біблії багато є списано випадків з вчення чужих для жидів пророків, як наприклад Зороастра й інших, а це: воскресення після смерті, страшний суд з поділом на праведних і грішних, легіони ангелів, про прихід Месії-Сина-чоловіка, про злого духа /Сатан'у/ і т. под. /"Де сторі оф релігійон", Чарлс Портер, 1929 р. стор. 98/. Можна було б навести

безліч подібних прикладів, але через брак місця скорочується. Також само коротко й про те, чи Бог-Ягве був справді всесвітнім Богом для всіх людей-Богом добра, чи тільки Богом-опікуном для одного жидівського народу?.

Цьому цікавим буде згадати й те, що написав про Біблію великий американський письменник Марк Твейн у своїх "Леттерс фром Еарт" /дивись лист 2-гий/. Він пише: "Книга /Біблія/ містить у собі до двох мільйонів слів; зветься старий і новий заповіт. Також вона має й добре ім'я-Сло в о Боже. По християнському розумінню, - кожне слово в ній було диктоване Богом. Вона повна цікавостей. Вона має благородні вірші; дещо з розумних казок, дещо з криваво-просяклих історій, дещо з моральностей, але найбільше безсоромностей і понад тисячі брехень. Ця біблія побудована головною на уривках старої біблії, яка була в свій час, але вона потрапила в руїну. Її три-чотири найбільш показні й вражаючі випадки траплялись і в ранішій біблії, а всі найціпші навчання й правила в керуванні прийшли також від тої /старої/ біблії. Тут є тільки дві нові речі: пекло і дивне небо... Коли ми віримо з цими людьми, що їхній Бог винайшов ці жорстокі речі, - ми лихословимо Його... Коли ми віримо, що ці люди самі винайшли ці жахливі речі, то ми лихословимо їх... /"Лайф" , серпень 1962 р., сторінка 28/.

Треба погодитися, що Біблія є лише хронікою жидівського народу, і що вона була написана у Вавілоні рабінами Езекієм і Ездрою для залякування людей Богом, щоб легше було опановувати жиди і інші народи для своєї завітної цілі- "одна всесвітня держава з Месією на чолі".

Але християнська релігія прийняла Біблію, як святу книгу. По ній навчас своїх вірних, згадує в церквах і Бога Ізраїлевого, як ось: "Дивен Бог у святих своїх-Бог Ізраїлів", або й моляться до "святих" патріархів жидівських: Авраама, Ісаака, Якова, а своїх національних святих і мучеників та геніїв-поетів: Т.Шевченка, І.Франка і Лесю Українку чомусь мало згадується, або й зовсім не згадується і навіть не відправляється панахид у річницю їх смерті, бо вони не ізраїльці, а Великі Українці/. Також під час вінчання благословляється молоде подружжя, згадуючи про тому жидівські імена... "і ти, невісто, возвеселись, як Сара й умножся, як Ребека..., або "і ти, женише, возвеселися, як Ісаак, умножся, як Яків..." і так далі.

На жаль 2-й Ватиканський Собор /1964/ на вимогу жидів знайшов потрібним звільнити їх від вини за засудження і розп'яття І.Христа, але чомусь ні один з присутніх кардиналів, чи архієреїв на Соборі не мали відваги відчинити рота і сказати, що пора, може, вже очистити християнську віру від жидівських біблійних імен та виразів, а замість їх увести імена національних святих кожного народу..., але

дуже шкода, що сила "бога-мамони" таки перемогла.

На закінчення можна хіба сказати, що жиди по біблійі виявляються жорстоким народом, винахідниками різних тортур /у СССР/ і навіть вогнених камер, та певно через це вони самі собі накреслили свою долю. Для підтвердження вище сказаного дозволяємо ще навести такий випадок, який трапився в середньовіччі. Отже, в книжці Н.Е.Марков "Войн и темных сил", на стор.15-16, 1928 р., Париж, подає, що згідно зі свідченням римського історика Діона Кассія, під час повстання "Іудеї" в 115-му році Н.Е.при Імператорі Трояні, жиди захопили область Киренаїку, де перебили до 200 тисяч мирного нежидівського населення.

Те саме вони поробили на захопленому ними острові Кипрі, де вони замучили й перерізали до 240.000 кипрійців. Празнуючи свою перемогу, жиди бігали вулицями міст підперезані кривавими кишками зарізаних ними нежидів.

Ч И У К Р А Ї Н Ц І П О Г Р О М Щ И К И ?

Давно вже жиди приліпили українцям наклепницьке слово "погромщики" і цим вони спекулюють, особливо в теперішній час. Тут цікаво в'яснити, з якого часу жиди почали творити цей міт - погромщиків ?.

Прийдеться хіба почати з давнини, десь з 1113 року, коли до прибуття в Київ князя Володимира Мономаха, там трапився бешкет, де було пограбовано двір Путятин, "тисяцького та "ідоша на жиди і розграбіша я" /Іпатіїв список літописів/. То був час безкняжжя і цей випадок не був скерований спеціально проти жидів, але останні почали з того часу творити вже міт про переслідування їх. Можливе припущення, що жиди бажали в цей час, безкняжжя, повернути назад хозарське царство, де б вони були знову ханами, чи й князями. Коли ж і сьогодні придивитися до випадків, що трапляються по більших містах Америки, де бешкетують негри, то чи це не є погроми ?.

Російський історик Татищев каже, що в Києві при Володимирі Мономаші була скликана княжа рада, де було постановлено, щоб усіх жидів виселити з Руси і в майбутньому не впускати, а "если тайно войдутъ, вольно их грабити і вбивати". Чому така постанова була і чи жиди дійсно хотіли тоді захопити владу, чи щось інше вчинити? - не відомо, але відомо, що жиди й далі жили в Києві, та до того ще туди збігалися втікачі-жиди з інших держав, де їх переслідували, як наприклад: з Греції в час Ісавріянина, з Персії, а опісля з Німеччини, бо тут у Київській Русі вони знаходили забезпечення свого життя й майна, то деж є тут переслідування їх у Русі-Україні?.

Коли ж Правобережна Україна підпала під опікунчу окупацію Польщі /Андрусовський договір 1664/, то український нарід на своїй спині почув оту руку "вибранного народу". Тоді "вибранці" були агентами польських магнатів:Потоцьких, Концепольських, Вишневецьких та багато інших. Вони брали в аренду у панів:млини, річки, переправи, будували корчми, де спокювали людей, які часто пропивали останній лах.Недаремно Самуел Рут, /був-лідер Сіоніст/, у своїй книжечці "Жиди мусять жити", на стор.18, 1964 року, каже: "наша найбільша вада давнього, як і сьогодні є "паразитизм". Ми є люди-хижаки, що живемо на праці й добродушності р е ш т и Світу". "Вибранці" тоді тримали, навіть, церкви в аренді, з чого мали немалі прибутки, бо про це український нарід, тоді склав пісню: "іде, іде Зельман"... з радости, що жид іде відчиняти арендовану церкву.

Варто подумати, як би жиди почувались та поводитись, як би нежид, скажемо, взяв у аренду синагогу ?.

Не ліпше поводитись і польські пани, будучи самі християнської "справжньої" католицької віри, що, навіть, дозволяли собі міняти християн-українців на собак, а українських жінок-християнок заставляли годувати грудьми цуценят при своїх дворах.

Тоді Б.Хмельницький розпочав визвольний рух /1648 р./ чим вписав світлу сторінку в історію українського народу. Пани охрестили цей рух "бунт хлопув", а жиди - "погром жидів злодієм Хмельницьким", але цей рух був ні одне, ні друге: це була визвольна війна українського народу.

Звичайно, кожна війна збирає жертви в людях і майні, де гинуть не тільки вояки, але багато гине й не вояків:дітей, жінок, старих; приклад дві останні тотальні світові війни. Так і тоді /за Хмельницького/ могла загинути й частина жидів, але спеціального винищування одних тільки жидів не було й число 300 тисяч знищених жидів /за Інтерн.Жидівською Енциклопедією/ багато перебільшене.В цьому чи с л і /300 тисяч/ є стільки логіки-правди, як і в жидівському, Талмудському Законодавстві, яке скеровано тільки на знищення нежидів, в будь який спосіб, бо це там трактується, навіть, як богоугодне діло.

Отже, таким чином жиди виплекали міт переслідування їх, а пізніше міт про погроми Хмельницького.Але на цьому вони не зупинились і поширюють цей міт на С.Петлюру й взагалі на український нарід, щоб зганьбити в цей спосіб ідеї визвольних рухів, та в цей спосіб обернути все українське населення в слухняних гоїв, щоб не перешкождали їм у заснуванні Нового Сіону в Україні /Новий Єрусалим/.

Згадаймо ж, як сіоністи поводитись з арабами при будіванні своєї держави Ізраїля в Палестині.Чи не були вони найгіршими "погромниками" у світі?.Тож, починаючи з 22 ли-

пня, 1946 року, записано 24 більших масакр-погромів, але їх було далеко більше, бо там діяли крім регулярних частин армії ще й партизани. Для прикладу наведемо кілька з них: 1/ Масакра Кіпд Давід Готель, в Єрусалимі - 92 чоловіків і жінок загинуло, а 45-поранено /липня 22, 1946 р./, доклад англійського Прем'єра Етлі в Парляменті /Лондон/; 2/ Масакра в селі Дейрі-ясин /10 квітня, 1948 р./, недалеко Єрусалиму, було забито 250 арабів: чоловіків, жінок і дітей, між ними 25-вагітні жінки, яким розпорювали животи багнетами, а діти були порубані в присутності батьків; 3/ Погром у Квібіль /14 жовтня 1953р./, озброєний батальйон перейшов деморкаційну лінію до Іорданії й забив 42 арабів; з них 4 чоловіків, 38 жінок і дітей, зруйнував мечеть, школу й 40 хат; 4/ Погром у селі Кафф-Кассен /29 жовтня, 1959 р./, було вбито 49, а 13 поранено; 5/ В Орг. Об. Націй-неутральні авторитетности достовірно довели, що в Рафар-убито 300 чоловіків з жінками й дітьми; 400 - в Газі й 950 в Кган-Уіпіс; 40-студентів у Газа. Сіоністи зруйнували 150 мечетів, 7 католицьких церков, монастирі та шпиталі й багато святинь було пограбовано та сплюндровано /Див. "Коммон Сенсе", октобер 1, 1963, Ч. 414/. Все це нагадує початкові роки більшовизму в Росії, а особливо в Україні. Коли до цього додамо ще мільйон втікачів-арабів, які сьогодні в пустелі вмирають з голоду й нестатків на очах цивілізованого світу, то буде повна картина про погроми сіоністів, від злочинів яких і українці покинули свою прекрасну рідну землю та тиняються по чужих краях.

Тож, не даремно американський міністер Стейт Депарменту Форрестиль вкоротив собі життя, коли през. Труман оголосив прокламацію про Ізраїльську державу. Він бачив якого лиха у світі накоїться з повстанням цієї держави, - бачив, що й престиж самої Америки падає у світі та й далі буде падати, поки Америка не виправить кривди арабам, підтримуючи постійно Ізраїль жидівським капіталом з Америки. Так само і сенатор І. Тенней не даремно у своїй книжечці "Край Брандгуд" стор. 96, 1965 написав, що "Ніколи перед тим в історії не було, щоб група чужинців голосувала, щоб забрати землю геть від її легальних мешканців і дати її агресивним загарбникам"...

Висновок зі згаданного можна тільки зробити такий, що о наклепницьке слово "погромник", яке сіоністи, так залюбки и причепляють до українців, сьогодні вже можна причепити й до них, бо те, що вони зробили в Україні, під час їхньої служби в ЧК, ГПУ, НКВД і планування голоду в 1933 році, та їхні вчинки в Палестині з арабами, то вони заслуговують на подвійних погромників, а не на вимріяних.

Тут варто ще згадати й про Проскурівський погром, який був спровокований жидами й комуністичними провокаторами,

та за який заплатив головою Гол.Отаман С. Петлюра, х о ч він, як доведено, не був тоді в Проскуріві, наказу не давав на цей погром, а навпаки суворо карав за це /Див. книжечка "В обороні української правди К.Лисюк, 1964 р./, але це не задовольнило жидів, бо спустошуюча "страсть" жидівського месіянзму, яскраво виявилася на схвилювавшому всю Європу процесі жида Шварцбарта, котрий серед білого дня вбив Головного Отамана С.Петлюру. "Я рішив, що жидівська кр о в повинна бути помщена й я власними руками вб'ю винуватця жидівських нещасть, жидівського горя". Так Шварцбарт зізнавався на суді в Парижі.

Головний Отаман С.Петлюра в той час був далеко в і д Проскурова й цей погром вчинили вояки без його відомо. Ніякий чоловік, крім жида, не осмілювався би мститись н а тій особі тільки за те, що ця особа тоді стояла на чолі Держави, якої наказу про заборону погромів не виконали вояки й вчинили різанину. Але жиди мстять, як відомо, до сьомого коліна. "Кров за кров" є основним законом жидівської моралі, і ось Шварцбарт помстився через 8 років; він відомстив би й через 28 років, але не тим, хто громив жидів, а на тому хто керував тоді країною й забороняв убивати жидів. Під час слідства й опитувань свідків, Шварцбарт тільки посміхався, знав, що світове жидівство оголосило його національним героєм і взяло під свій захист, а через це не боявся і французького судового вироку. Жиди колективно заступилися за вбивцю. Був організований особливий комітет; нарочита делегація їздила в ССРСР, щоб привезти довірених свідків Проскурівського погрому, були найняті першорядні адвокати, була всесвітня агітація преси й увага всього світу була прикована до особи зухвалого мордера-жида, що зразу став великим героєм жидівства. Суд над убивцем був зразу обернутий в суд над убитим С.Петлюрою. За убивцем стояла страшна сила світового жидівства; за вбитого-заступалась купка розгублених українців не маючих коштів на оплату адвокатів./По останнім відомостям кістки Шварцбарта перевезені з Африки до Ізраїлю, як тлінні останки великого жидівського національного героя/.

Важливий не Шварцбарт, а те, як жиди, в цьому випадку, виступали й як себе виявили. Виявили вони себе могутнішою силою, що стоїть вище моральних законів людства й бореться зі всею нежидівською людністю. Ось, Моцкин, голова комітету в обороні Шварцбарта дає інтерв'ю часописові "Дни"/Керенського/. Він каже, що цей процес має міжнародне значення; жидів цікавить тільки те, чи буде страждати все людство з ними разом. Цей самий Моцкин, в 1927 році їздив до ССРСР і вільно там збирав відомости про українців, що в 1919 році зробили погром у Проскуріві, але цілком зігнорував і не помітив другого погрому цілої України й Росії,

в той же час, коли друзі й однодумці Моцкина жидо-комуністи вирізували, напастували, калічили тисячі людей.

Кров мільйонів українців та й росіян-ніщо в порівнянні з жидівською кров'ю. Поки лились річки української чи й російської крові через вину жидів, як учасників; жидівство мовчало, але не тільки мовчало, а ще й помагало; воно не бачило тут міжнароднього питання й не кликало людство співчувати цим народам, бо тільки жидівська кров потребує помсти./Див. Н.Е.Марков "Войни темних сил", 1930 р. сторін. 118-122/Париж/.

Так само, дивним є, що жиди відносять на рахунок українців усі ті бешкети та погроми, що робились окупантами української території, як: росіянами, поляками, а останньо-німцями; не беручи до уваги, що й український нарід терпів від тих окупантів, навіть ще більше, ніж жиди. Саму назву "Україна" жиди скрізь, в розмовах, стараються оминати, а на томість охоче вживають слово "Рада". Коли хтось випадково згадає про погроми, о!, тоді визнається й Україна; все це зводиться до одної мети: "всесвітня держава".

Отже, на закінчення цього уступу хіба можна додати ще й те, що коли жидам так тяжко живеться в Україні й коли українці є так зненавиджений і злочинний народ для жидів, то хто тоді тримає за поли жидів в Україні? Двері є відчинені. Аджеж Ізраїль існує без українців, то чому ж Україна не може існувати без жидів, а мусить мати їх у себе?

РЕВОЛЮЦІЯ В РОСІЇ, 1917 р і к.

Про революцію, в колишній Російській імперії, в 1917 році написано вже багато книжок в різних мовах та з різних поглядів зору, але хотілось би додати деякі моменти, що, може, мало ще відомі.

Революція в колишній Російській імперії передбачалася вже з початку 1917 року. Війна Росіянами провадилася все гірше і гірше. Люди і вояки були перемучені, а російський уряд на чолі з царем був безрадним впровадити потрібні реформи, щоб уникнути революції. Та й запізно вже було. Так, чи інакше цар Микола II-й зрікся трону 12 березня, 1917 року. Події, спочатку, розвивалися добре; здавалось з революції й вилучиться розумне керівництво, яке облегчить долю покривджених, але на сцену впливали більшовики з Леніном-вождем пролетаріату та Лейбою Троцьким-військовим комісаром на чолі. Ані Ленін, ні Троцький не були дійсними вождями пролетаріату, котрі боролись би за покращання його долі, а були це агенти інтернаціональних банкірів, у більшості жидівських, які й фінансували більшовицький рух у Росії./Щось подібне, як сьогодні Північно-В'єтнамський Мінг є агентами тих же інтернаціональних змовників./Див. "Коммон Сенс" березня 1, 1967, ч 490/.

Отож, у 1917 році, жидівські банкіри Нью Йорку, як Кугн і Лоеб К2, Павел Варбург і Яків Шифт разом-дали на початку 48 мільйонів доларів на більшовицьку революцію в Росії. /Один джаков дав 20 мільйонів/. З цими грішми вони, на початку 1917 року вислали Л.Троцького з кількома сотнями агентів-жидів з Нью Йорку в Росію, щоб захопити всю владу в свої руки. Ленін після наради у Швейцарії з найбільшими фінансистами світу, які колишній полковник при президентові Вильсонові-Ноисе Джаков - післанець Шифта, Варбург, що був начальником таємної поліції при Кайзерові Вільгельмові 2-му, та головою сіоністів Ротшільдом з Лондону, та ще Литвиновим і Кагановичем, теж швидко прибув у Петроград. Варбург, як начальник таємної поліції Кайзера, влаштував цей переїзд Леніна без перешкод у заплембованому вагоні.

Вже у червні 1917 року був перший виступ більшовиків у Петрограді, де Троцький виголосив промову перед будинком Державної Думи стоячи на гарматі, що її відбили більшовики від прихильників Керенського. На вулиці, перед будинком Думи, лежали два поранені козаки /здається Донські/ й їх ніхто не підібрав. Троцький, проходячи мимо них, сказав: "це початки, а ми ще човнами будемо плавати в буржуазній крові", /очевидець Кал.Лисук/.

І дійсно Троцький заповзівся з найбільшою енергією виконувати те завдання, що йому доручили інтернаціональні банкіри, а саме: зруйнувати цілком Російську імперію, огранити й експлуатувати так, щоб обернути її у колонію Нью Йорських і Європейських банкірів, а Україну-підготувати для колонізації жидами /Див."Коммон Сенс", апріль 1, 1967/. Троцький, як військовий комісар, мав у своїх руках всю силу; тоді він і пустив у рух всі "м'ясорубки", як ЧК, що й зараз, як МВД, існують. Спочатку стріляли тих, у кого не було мозолів на руках: цебто "буржуїв", а потім черга прийшла й на тих, що й мали мозолі /Мурав'єв у Києві 1918 р./.

Адміністративні пости обсажені вже були жидами; так, що в 1922 році вже було всіх головних комісарів 525; з них жидів було 445. Ось, що чужинецькі часописи писали про це ... "Більшовицькі лідери в Росії майже всі жиди /"Жидівський Опікун" Лондон, червень 9, 1922 р. стор.3/... "Комуністи є жиди й в Росії, адміністрація цілком у них. Вони є в кожній совітській канцелярії, в кожному бюрі й в кожній канцелярії часописів"... /"Нью Йорк Ворд" грудень 13, 1923 р., стор.13/. Далі, сам секретар Ізраїльської комуністичної партії С.Мікуніс в парламенті Тел-Авіва /січень 18, 1957р/ каже, що 260.000 жидів є zatrudнені в совітському державному апараті. Він додав, що 40% совітських професорів є жиди. /"Жидівське Життя" Нью Йорк, березень 1, 1957, стор.9/.

Маючи вже, майже, всю владу: військову та адміністративну в своїх руках, сіоністи приступили до грабування. Зпо-

чатку, накинулись вони на буржуїв, а потім кинулись на церкви, монастирі, де були скупчені великі багатства, як: золоті хрести, чаші, бриліанти, що прикрашували ікони; зіскребали, навіть, золото з церковних куполів, як у Києві. Все це багатство опинилось в руках жидів-чекістів, які, щоб виправдати цей грабунок в очах населення, кинули гасло, що це все робиться й потрібно для розбудови нової індустрії.

Весною, 1924 року, я вертався з праці до м-ка Рокитно/Рокитно лежить при залізничній лінії Сарни-Київ і було прикордонним м-ком з Польського боку/. Назустріч мені йшли два знайомих селянина з м-ка Славешно /по Совітському боці/: Семен Смик і Теодосій Кизимчук. Почалась розмова, з якої виявилось, що вони приходили до м-ка Рокитно дещо купити. На питання, чи безпечно переходити кордон?, відповіли, що зараз трудно вже, але рік тому, то вони переїздили фірами з речами. Які ж то були речі? Питаюсь. Мнуть, не хочуть казати, але, коли я дав їм слово, що ніде нікому не скажу /й його додержав, аж до сьогодні/, вони сказали, що драбінками перевозили золоті, поламані речі: чаші, хрести та інше; все, що було пограбоване в церквах України. Всі ці речі були в мішках, а коли переїхали кордон, то на польській території маскували фіри дровами; довозили до м-ка Рокитно. Тут заїздили в стайню жиди й через півгодини-все десь зникло. Супроводжували їх-два молодих жидки, можливо агенти ЧК, а платили перевозникам по 100 рублів золотом за один переїзд. Яка була дальша доля тих речей для них, як і для мене була невідома. Можливо, що все те було перетоплено в злитки й помандрувало до рук тих, хто фінансував революцію. Звичайно, інтернаціональні банкіри свої грошей не подарували й можливо, що це був відсоток за їхні гроші, бо решту капіталу вони повертали на лісових та інших матеріялах, які більшовики продавали за півціну за кордоном, створюючи демпінг своїми цінами.

По твердженню росіян Ітчева й Петрова, в книжечці "СССР під єврейським правительством"/Р.О.Вох 927, Юніон Нью Джерсі, стор. 50/, було вивезено лише церковних цінностей на кілька сотень мільйонів золотих рублів, а якщо це є фактом, то на цей капітал можна було, напевно, перебудувати цілу колишню Російську імперію, а не лише одну індустрію; бо ж недаремно дочка Сталіна-Світлана, яка втікла з Совітського раю; чомусь потрапила до Швейцарії, де напевно "вождь і отець пролетаріїв", її батько, депозитував на її ім'я порядну суму грошей. А що це так, то вона сама сказала, що гроші, які вона отримає за свою книжку, що має вийти /700 тисяч доларів/, роздасть їх бідним; виходить, що вона має запас грошей і в гонорарі за свої спогади не зацікавлена. Може і втікала Світлана на Захід, щоб якось використати капітали, які Сталін мав у Швейцарському банку.

Недаремно тут пригадується жидівське видання "Ю д і к . Тідскрифт" 1929 р., Швеція, де є написано: "тільки недав - но наші потомки /раса/ дали світові пророка нового, але він має два обличчя й носить два імені; з одного боку - його ім'я є Ротшільд-лідер всіх капіталістів; з другого боку - Карла Маркса-апостол для тих, хто хоче руйнувати /знищувати/ інших".../Див. "Коммон Сенс", март 1, 1964, ч. 490/, та що обидва вони працюють для одної цілі.

Тож, певно буде цікавим для читачів навести характеристичний випадок в одному німецькому місті. Цей випадок трапився, за яких 300 років до появи апостола комунізму-Маркса. То було цікаве історичне явище, яке названо: "Царством Сіона в Мюнстері", або за статтями Жана Дро, "Стара Франція", журнал з 1922 р., "Більшовизм в 1534 році". Повчальним є те, що ці середньовікові фанатики сіонського царства робили те саме, що й сучасні фанатики марксизму. Тож, коли б історики не змовчували цього випадку, та висвітлили докладно в історії цю подію, то напевно сьогодні, люди не падали так сліпо на підступні приманки темних сил і комунізму. /Тут діяла та сама рука темних сил/. Отже, в 1524 році у великому місті Мюнстері почався лютеранський рух, який мав не тільки релігійне, але й економічне значіння. Уже в 1525 році почалася зорохібня "бідних" євангеліків проти багатих католицьких монастирів і духовництва.

В той час володарем у Мюнстері був принц-єпископ Фрідріх Де Вид. Частина католицького духовництва перейшла на реформацію й стала на чолі руху, який набрав соціалістичних форм. Туди стояли за плечима оувших духовників і бешкетуючої крби, як кажуть католики, 28 лютого 1532 року "друзі чистого євангелія" очолені бувшим священником Ротманом, порозбивали й пограбували церкви в Мюнстері, викидаючи з них священні єзуїтські речі. Єпископ Де Вид замість боротьби з ними, пішов на спочинок у Кельн. Духівництво вибрало нового єпископа, графа Франциска Вальдека, але 10 серпня 1532 року "друзі чистого євангелія" захопили в свої руки всі храми, заборонили католицько-єзуїтські богослужби, дозволивши лише євангельські проповіді.

Переяканий Сенат міста запропонував католикам не приймати на Різдва Св. Причастя, щоб не дразнити це більше євангеліків. Євангеліки, побачивши це, заборонили хрестити дітей. В 1533 році відбувся розрив євангеліків з М. Лютером і правовірними лютеранами. Ротман тоді оголосив нове положення: "Субота установа Господом, а неділя є винаходом людським, а всі речі повинні бути в загальному користуванні, як було за апостолів".

Зараз же, після цього з'явилися у Мюнстері жиди з Голандії: Жан Бокельзон і Жан Маттисон. У Мюнстері, М а т т и с о н

назвав себе Енохом, а Бокельзон Ілдер. Обидва ходили в довгих, старозавітного крою одязі. У свій час Іван Бокельзон був вихований жидами-кравцями в місті Лейдні, а через те його стали називати Іван Лейденський. Коли в і н прибув до Мюнстера з Голандії, разом з жінкою, то йому було лише 24 роки й вони були там власниками дому розпусти. Ці "пророки" оголосили "Вогняне хрещення", пародія над з'явленням Св. Духа на апостолів, а сама урочистість закінчилася вакханалією. Після цього пророк Лейденський добровільно уступив перенство "пророку" Еноху, а Енох оголосив закони "Правдивого Ізраїля". Місто Мюнстер було переіменовано в "Новий Єрусалим", потім почалось насильне хрещення дорослих людей: роздягнених мужчин і жінок гнали по місті голими, навіть зимою, в холодну воду. Тих, хто не хотів перехрещуватися, грабували та виганяли з міста. В той час багато людей з дітьми погинули від холоду в лісах.

Кожний день Енох виходив на площу й кричав: "послідовники Ісаї! Це місто, це Новий Сіон. Цей дім належить синам Якова; правдивим ізраїлітам". Потім він наказав відібрати всі цінності й попалити книжки, за винятком Старого Заповіту.

Нарешті Граф Вальдек зібрав свої та союзні збройні сили й обложив Мюнстер. Енох вийшов з міста, на против війська Вальдека з голосними прокляттями й був забитий, але чуда не було, як він казав своїм послідовникам.

Після цього влада знову перейшла до Івана Лейденського. Цей розігнав Сенат та призначив старших "дванадцять Колін Ізраїля". В новій Конституції з 33 статей оповідалось, що рішення Ради Старших-буде оповіщено зібраним ізраїлітам через пророка Івана Лейденського-вірного слуги Височайшого. Обиди будуть спільні, кожен візьме те, що йому подадуть, будуть їсти в тиші; брати й сестри-розділені й будуть поважно слухати читання зі старого заповіту.

Посилаючись на приклад старозавітних жидівських патріархів, Іван Лейденський впровадив обов'язкове багатоженство. Жінки, що відмовлятимуться визнавати багатоженство, будуть страчені. Своім жінкам, які йому вже обридли, він власноручно відрубав голови. Тож, у місті не залишилося ні одної дівчини-старше 10-11 років.

Далі з'явився новий пророк, жид з Варендорфа, Дузентшнер, який оголосив "отримані від Бога вказівки"-помазати Івана Лейденського царем всього світу. Дузентшнер виповнив "боже укавання"-посадив на престол Івана - його батька Давида, і всенародно помазав його олієм на царство. "Цар всього світу" почав з того, що заборонив всім мати більше, як дві пари одягу та чотири сорочки. Решту було відібрано та знесено в склади "царя Ізраїльського".

Мюнстерці багато разів хотіли скинути царя, але все кін-

чалось, через зраду, невдачно. Граф Вальдек знову оточив місто. Фанатики Сіона хоробро оборонялись. Давніх мешканців Мюнстера було мало, але в місто назбигалось багато фанатиків, особливо з Голандії і всієї Європи, які й боронили місто. Іван Лейденський, щоб спасти місто, намагався знищити графа Вальдека, для цього приготував з отрутою сорочку й послав у штаб Вальдека гарну дівчину. Лише випадково, через балачки справу викрито й замах не вдавсь.

22 січня, 1536 р., Вальдек взяв штурмом місто Мюнстер. Цар сіонський і весь Сівіт Старшин після суду, були страчені. Виявилось, що анабаптисти за весь час свого панування винищили половину населення, але на короні Івана Лейденського був напис: "Цар справедливости вище всього".../Див. Н. Е. Марков, "Войни темних сил", стор. 47-51, 1928 р., Париж/.

Колонізацію України жидами, сіоністи таємно планували вже з 1917 року. Перший, хто виявив цей план, був Сенатор Д. Тенней у своїй книжечці: "Сіоніст Нетворк", стор. 49-52. Він був 9 років головою дослідчої сенатської комісії в справах підривних дій, в Америці. Про цей план згадує також у своїй історії, жидівський історик Аузбель. Для цієї цілі в Америці, був організований комітет "Агро-Джойт", на чолі якого були жиди мільйонери. На цю ціль Джуліус Розенвальд разом з Джаном Роксфелером пожертвували 500 тисяч доларів. Головними ж заправителями к-ту були: Люїс Маршал, Маєр Лондон і Фелікс М. Варбург. До 1924 року було зібрано 59 мільйонів доларів, а з 1924 по 1929 рік ще було зібрано 85 мільйонів, які й пішли на поселення жидів у Криму та Південній Україні./Див. Д. Тенней "Сіоніст Нетворк", стор. 56/. Цей комітет мав свій відділ у Лондоні, під назвою І. С. А., який уклав умову з урядом ССРСР, щоб кожного року поселяти по 10 тисяч жидів на Південній Україні й Криму. В ССРСР був зорганізований комітет "Комзет", який розподіляв поселенцям землю й гроші; на родину призначалось від 25-50 десятин /приблизно гектарів/ землі. Політбюро ЦСРСР погодилося з цим.

В цей же час українських селян, що мали від 5 до 10 десятин землі, висилали, як куркулів, або карали непосильними податками, щоб вони самі залишали свою землю, аби був збільшений обсяг землі для жидів. до 1930 року вже було поселено 250 тисяч жидів, спершу, в бувших німецьких колоніях; вони були розміщені в 162 поселеннях, в 9.526 господарствах./див. О. Брик, "Українсько-Єврейські взаємовідносини", стор. 142/, а через те, що в уряді ССРСР тоді /1922/ вже було 445 жидів-вищих комісарів, то ця справа колонізації легко переводилась у життя.

Самі жиди на землі не працювали, а всю роботу виконували місцеві селяни, що покидали свою землю через переслідування. Працювали, майже, задармо, бо за жидами мали сякий-

такий захист від переслідувань міліції і ГПУ.

Всі продукти жида вивозили вантажними автами до більших міст і продавали з великим зиском; гроші брали собі, а наймитам платили те, що хотіли.

Діти вмирали з голоду, а їх трупи їли голодні люди.

Про цей плян колонізації України було втаємничене й місцеве жидівське населення, навіть і по селах, про що свідчить такий випадок: в кінці 1917 -го року мені пощастило випадково заїхати на пару днів до рідного села. Зустрів мене одного разу Нотель Візельман, сусід, що торгував готовою одежою по ярмарках. У розмові зі мною, з посмішкою, каже мені: "ви хочете України"? Та ви вже продані. Ви вже сидите в мішку і залишилося вас тільки зав'язати. Я подумав, -є, говори собі, а світ таки повинен звернути увагу на нашу боротьбу, -допоможе, бо я тоді ще не знав про ті політичні комбінації з жидівською колонізацією. Другий подібний випадок трапився мені в Нью Йорку 1964 року. Зайшов я з приятелем до крамниці купити сорочку. Продавець жид ввічливо розмовляє й, під час балачки, він питає мене про національність. Тоді продавець, років йому під 60, раптово переходить на російську мову й каже: "Слушайте зачем вам эта Украина? Вам живётся й так не плохо". А я запитав його, "а скажіть мені, а для чого потрібний Ізраїль? Вам живётся очень неплохо". Настала мовчанка й ми вийшли з крамниці.

Виконати колонізацію жидами раптово, -Ленін боявся. Він знав про цей плян, але відтягав його, бох могли повстати заворушення селян, та ще були неприборкані зовсім повстанці; передбачався брак хліба через неврожай, а тоді й совітська влада була б загрожена. Вирішили перейти на еволюційний план, щоб поступово, всілякими способами, розрідити українське населення, аби досягнути більшого обшину землі для колонії.

В 1921 році оголошено "амністію" для повстанців і біля 10 тисяч їх здались на ласку катів. У короткий час їх було винищено й цим обеззброєно зовсім населення. Потім утворювались штучні процеси, як: СВУ, СУМ, після яких винищено, майже, весь духовий провід нації, але й цього було замало.

Коли Сталін уже добре закріпився на червоному троні, тоді посилювались ще більші переслідування. Почався вивіз людей на Колиму, Соловки, Мурманск, Сибір, канали і т.д.; сотні тисяч в концетраційних таборах гинули передчасно; в більшості, карані люди, були українці. Коли ж і цього було мало, то Сталін посадив ще в Україну спеціальних комісарів для чисток, як: Косіор, Постишев, Хрущов і Каганович. Цей останній був найжорстокіший з них всіх. Каганович заслужив за свої чистки в Україні ката ч.2 /Сталін-був ч.1/. До вичищення належать і землячки-помічники: Скрипник, Любченко, що мусили самі кінчати життя самогубством.

Б е р і я

К а г а н о в и ч

Верхівка совітських військовиків, що знала й бачила плани хідів, зверталась два рази до Сталіна, через Ворошилова, щоб він вплинув на Сталіна, аби той змінив своє переслідування населення, але все було даремно. Ця відмова Сталіна лягла в основу змови Тухачевського. До того, що й Генрі Форд /старший/, що тоді будував свою фабрику "тракторів" у СРСР, звернув увагу Сталіна, що Троцький вже винищив уся

нежидівську адміністрацію й обсадив ті місця жидами, а що б це поповнити, то потрібно буде-не менше, як два нових покоління./Див. "Коммон Сенс", май 15, 1966, ч.473/.

Голод, що був плянований роками, був переведений і від нього загинуло 7 мільйонів українських людей. Жидівське населення було попереджене про голод і воно запаслося харчами, та повтікало до більших міст.

Гітлер нас винищував так само
як нас винищували жиди в Україні.

Під час голоду вся європейська та американська преса мовчала, бо була контрольована жидами, а як десь прокраслася вістка про голод, то зараз же було заперечення, бо, мовляв, навіть харчі вивозяться з ССРСР за кордон, а тому вістки про голод, - є вигадка ворогів народу.

Так само був оковпачений і французський прем'єр Еріо, що візитував тоді Україну.

Гетьманська область 1933 р.

Село Кринички
Дніпропетровська область

Для ще більшого замикання очей Заходові, був улаштований процес англійських інженерів, але кореспондентам-чужинцям, які хотіли бути на процесі суворо заборонялося приїжджати, або писати про Україну, — мотивувалося це тим, що там ніби будуть військові споруди. Сталін викрив змову Тухачевського, перевів велику чистку в армії й партії, але ця змова й поради Форда все ж таки відкрили очі "вождю народів" і "ясному сонцю". Тоді він позавзявся спершу за хидів. Зразу усунув Троцького з його "соратниками", а потім і інших. Каганович, як швагер "вождя" вцілів. Троцький успів зникнути до Мексики; де його і прикінчив сталінський агент. Разом з Троцьким в той же день

умер і жидівський плян на опанування Росії й України./Дивись "Коммен Сенсе".квітень 1,1967 р.,ч.492/.

Голодаючі селяни в 1933 р.

Після цього припинено і колонізацію України жидами, яким тоді було відведено землю в Біробіджані в Сибірі. Там їм виділили 14.000 кв.миль землі, на 40.000 осіб.Були приготовлені оудинки й інші житлові устаткування,але їх поселилося лише 15.000,та й ті незабаром повтікали,бо там довелося їм працювати на землі,а не продавати в крамницях.Совітський уряд дав на цю ціль 2 мільйони рублів.Жида мали право там плекати свою культуру,свою мову,мати свої школи і синагоги,але й це не приваблювало їх./Дані взяті з "Канадійського Фармера",25 листопада 1963 року/.

1941 рік.Німці напали на Совітський Союз.У перші ж дні почавсь у совітській армії розвал,або тиха революція проти влади комуністичної партії та уряду.Цілі дивізії,які складалися вбільшості зі селян і робітників вояків поневоленних Москвою народів,переходили фронти і здавалися у полон.В лісах було повно рушниць і всякої зброї,що було скидано на купи,або поставлено в "козли",а на них часто висіли написи: "Воюй сам,рябий чорт",так віддячували люди-вояки комуністам за здирство і наруги.

У Кремлі зчинилася паніка,а особливо між жидами,бо вже передбачалося заломання комунізму.Антифашистський комітет,який був організований в Москві вислав телеграму до своїх спільників /жидів/ в Америці."Рятуйте,бо гинемо,а як ми загинемо,то й вам не минути цього",так подавали джерела.

Америка,під тиском жидів,кинула тоді всю свою мілітарну,господарську й індустріальну силу на рятунок Москви.Та й це не врятувало б їх від розгрому,якби не безглузда

політика німців у відношенні до населення й жидів на зайнятих територіях, а найбільше, — нелюдське, жорстоке поводження з полоненими, які надіялися при переході в полон, так само, як і багато населення на зайнятих територіях надіялось, що німці несуть звільнення й полегшення від деспотизму комуністів. Німці, замість звільнити людність від жахливого комунізму, принесли не менші жорстокості. Нові "визволителі" зразу запланували обернути Україну в свою колонію, але самі себе побили своєю безглуздою політикою.

Отож, як би там не було, але навіть ті вдари-масакри, що Гітлер учинив над жидами, їх таки не опам'ятали. Вони й далі мріють про Україну і Крим, як "Нову обіцяну землю". Доказом цього може послужити процес жидівських діячів з Соломоном Лозовським на чолі, які з'явилися до Сталіна і просили, вимагаючи Південної України і Криму для поселення жидів у нагороду за ті заслуги, що вони зробили своєю пропагандою, під час Другої Світової Війни. Правда, Сталін наказав, щоб їх розстріляли.

На Ялтинській Конференції, жиди просили президента Рузвельта і прем'єра Черчіля, аби вони домагалися від Сталіна віддати їм Крим і Південну Україну для поселення жидів. Рузвельт і Черчіль погодилися, але, коли сказали про це Сталінові, то він рішуче відкинув це домагання. Відкинув не тому, що він мав якусь там симпатію до українців, а тому, що не хотів ділити "неділимої" та межувати поруч з державою "вибраного жидівського народу".

Однак, сіоністи не резигнують з мрії про Крим і Україну, та далі працюють над цією проблемою, як також і над тим, щоб українське населення, і далі тримати, як слухняних гоїв. Ця остання ідея їхня, частково збігається з напрямними національної політики Москви. Москва бачить в цьому засіб до знищення українців і збереження "єдиної-неділимої", — тому вона збуджувала та заохочувала колонізацію України жидами.

Діти і батько вислани в Сибір. Хату і майно забрали комуністи, а діти тиняються по під плоти голоді.

Що жидів не люблять і інші народи, а не тільки ми, не через те, що вони є жиди, як люди, а через те, що вони робили й роблять шкоди своїм гостинним господарям у країнах, в яких вони живуть. /Див. "Коммон Сенсе" травня 1-го, 1967 року ч. 494/.

Тепер, можливо, роз'ясниться й те, чия рука діяла, щоб Українська Держава, в 1918 році, була оточена навколо ворожими силами, та чому ніхто не допоміг українцям закріпити свою державу, не дивлячись, на розпачливі благання Українського уряду до Західних християн, а навпаки допомагалося тим силам, що лізли в Україну, аби знищити її державу.

Тому жиди, в 1918 році, глузували з культурно-національної автономії та кількох міністерських портфелів, що жидам надав Український Уряд. Вони були б задоволені хіба тоді, як би кабінет міністрів складався з них на 90%, або і цілих 100%. Жидам було мало того, що їм дозволили працювати в національних кооперативах, як: Назарет, Глоес, Фішер, Краус і Спіндлер, бо їх туди послано було нарочито сіоністами та Бундом, аби розвалити цю міцну базу Української Держави. Рівнож ту саму ціль і завдання мав і Маргулієс, як директор Українського банку, щоб розвалити економіку України, бо до часу вступлення їх туди; жиди ніяк не могли покрити Україну й віддати її під владу більшовиків. /Дивись книжечку "Кнов Йоур Енемі" Роберта Вілліамса, ст. 16, 1930/. Всі вони свої погляди звертали тоді в бік Троцького, де уряд складався з жидівських комісарів. Не помогли тут, навіть, і написи жидівською мовою на українських грошах.

Так само, може, пізніше роз'ясниться й те, чому Антанта, а зокрема Америка /в 1918/ не захотіли, навіть, за золото продати ліків для Українського уряду, хоч ті ліки лежали на складах Антанти, в Європі, після війни, без потреби. В той час українська армія й нарід переносили тяжку хворобу-тіф; люди й вояки мерли тисячами, але це не зворушило сумління людей-християн Заходу, бо тоді ж мільйони грошей давалися цим Заходом на підтримку комуністів, які сьогодні так віддячуються тому ж Заходові.

Правда й те, що на ті біди й горе відкликнувся хоч один чоловік на Заході, а це лейтенант-полковник.

Арнольд Вільсон "В дів'ятому сторіччі і після" /Лондон, червень, 1935 р. стор. 665/. Він написав: "Ми маємо, на наш сором, замкнені очі на те жахливе переслідування християн у Східній Росії".

Всім цим керувала та й тепер керує рука "невідомого уряду" та інтернаціональних банкірів, які тягнуть з цього великі зиски для себе; тай та "невідома рука" висить і сьогодні над кожним видимим урядом.

Ми ж, замість, вивчати дійсні причини наших невдач; кидає-

мося ганьбити тих людей, які творили Українську Державу. Вони робили помилки, але вислід їхньої праці залишився досьогодні, хоч Держава була завалена окупантами. Легко критикувати, але тяжко творити й всім нам треба бути перш за все державними патріотами, а не "партійними патріотами".

Минуло вже двадцять два роки, як закінчилася Друга Світова війна; не дивлячись на всі зусилля урядів завести лад, але того ладу й нормального життя на земній кулі ще не видно. Сьогодні, повсюди виникають "малі війни", бо це на руку "невидимих сил" для зиску. До того ще, у світі накопичилося багато кривд: сильні народи гноблять слабших і розв'язати ці кривди мирним шляхом - навряд чи вдасться. Яка буде доля України тяжко передбачити, це буде залежати, в першу чергу, від самих українців. Коли вони зрозуміють, що треба єдиним фронтом будувати державу, для всіх Українців єдинітну, а не таку, яку собі бажає та чи інша еміграційна партія. А все ж таки не хочеться вірити, щоб світ обернувся у нове "Хозарське царство" /з 8 сторіччя/ з ханами жидівського походження на чолі.

Примітка. Коли ця книжечка була вже написана, то трапилась у світі подія, про яку не можна не згадати, хоч у примітці. А це: наспіла вістка, що вночі з 5 на 6 червня, 1967 року, вибухла давно очікувана війна між Ізраїлем та арабськими країнами. Це був "Блітцт Кріег", бо на протязі двох-трьох днів, Ізраїльська армія привела в небойовий стан всі арабські армії; захопила в свої руки поважну кількість арабської зброї, окупувала арабську частину Єрусалиму та поважну частину арабської території, аж по Суецький Канал.

Як закінчиться цей спір між жидами та арабами, сьогодні передбачити ще трудно; чи вирине новий воєнний конфлікт, чи цю справу вони розв'яжуть мирним шляхом, - покаже недалеке майбутнє.

Держави Світу, в цьому конфлікті поділилися на групи. Одні, як Америка й Англія, симпатизують Ізраїлеві й можливо допомагають йому; другі, як СРСР з сателітами допомагають арабам зброєю, порадою за що й отримали порт Александрію, яку напевно вже не випустять з рук. Інші ж держави на нараді зайняли нейтральне становище в цьому спорі, бо вважають, що жиди та араби, як семіти, тобто народи близькі по крові й племінному походженню будуть керуватися мудрістю і самі дійдуть до згоди та спокійного життя.

Дехто з цих народів після і привітальні телеграми жидам, вітаючи їх з перемогою. До таких вітальних належить, навіть, і репрезентаційний уряд українського народу в екзилі - УНРада, який теж вислав вітання Ізраїлеві. Воно ніби так і годиться, ніби й дипломатично, але чи не було це зроблено дуже поспішно і легковажно, бо ні жиди, з яких ба-

гато вигодувалось українським хлібом, а ні араби ніде не промовили ні одного слова в захист України, знаючи дуже добре, що Україна томиться під владою московського комунізму. До того ще частина жидів наробила багато шкоди й втрат українському народові, як в людях /мільйони розстріляних та виморених голодом/, так і в майні. Крім того, кістки убивця Шварцбарта, який убив Головного Отамана Симона Петлюру, як відомо, будуть перевезені з Південної Африки в Ізраїль, та будуть поховані з великими почесностями, як останки національного героя жидівського народу. Отже, чи доцільно було посилати gratulaciju ізраїльському урядові, і чи цей уряд прийняв таку gratulaciju, чи з саркастичною усмішкою прочитав її та й кинув до коша, — чи не є це все приниженням для українського народу? власне так здається. Тут ще, мимо волі, виникає думка, чи українське "керівництво" часом не працює старими методами ще з 1917-1920 років, коли кидалося в усі сторони, а не трималося одної суто національної лінії, може це й привело наш нарід під комуністичне ярмо, а нас кинуло на скитання по чужих краях.

Тут варто ще зазначити й те, чи жиди опанувавши Єрусалим, чи не почнуть на ширшу скалю переводити ідею сіоністів про заснування "Всесвітньої Імперії" з Єрусалимом, як столицю, куди вони, напевно, звезуть всі дані, що до володіння світом і можливо перенесуть О.О. Націй з Нью Йорку і чи тоді вони не звернуть особливої уваги на Південну Україну і Крим, чого вони так настирливо добивались. Можливо й сьогодні завзято працюють над цією справою. Тому над цим варто було б подумати нашому "політичному керівництву", а не лише думати про gratulaciju. Так принаймі думають і висловлюються українські люди, кому лежить на серці доля поневоленої Батьківщини-України.

На закінчення цієї книжечки, дозволяємо собі навести ще пару цитат, які характеризують жидівську настанову та їхню претензію до цілого світу:

"Ми жиди, ми руйнники, хочемо залишитись руйнниками назавжди. То нічого, що Ви творите бажання зустріти наші потреби, нестатки чи вимоги. Ми хочемо руйнувати тому, що потребуємо світом володіти для себе".

/Мауріс Самуел, в його книжці, "Ю. Дженталь"/.

ПОЯСНЕННЯ ЗНИМОК: Бєрїя, Ежов, Каганович були найжорстокіші виконавці Сталінських душегубств, особливо в Україні. Решта знімок то це жертви голоду в Україні в 1933 р. На них показані купи трупів померлих з голоду зимом. Не було кому ховати ті трупі лижали до весни, щоб вакопати в спільній могилі, на цвентарищу.

Bibliography

- Dr. Grusenbergs S.O. Liter.- Scientific Volume, "Budushnosci," t. IV, 1904, Peterburg; for 1 & 11 chapters.
- Freedman B. "Facts are facts." 1954.
- "Common Sense", Newspaper, 1963-N414; 1964-N490; 1959-October 28; 1966-N473 and 1967-N493.
- Sholom Ash. "Three Cities", p.121.
- Markow N.E. "Wars of dark powers", 1928, p.15 and 1930, - 118-122, Paris.
- Rev. Pranaitis I. "The Talmud Unmasked", 1892.
- Potter Charles Francis. The Story of Religion. 1929, - p. 73, 98.
- Mark Twain. The letters. "Life", Septem. 1962, p.28.
- Quotes...Quotes...Quotes...1963.
- Samuel Roth. "Jews must live", 1964, p.18.
- "Jewish Life", New York, March 1, 1957, p.9.
- Petrow and Itchew, "Talmud and Communism", Union, N.J., - p.50. P.O. Box 927.
- Tenney D. "Zionist Network", p.49-52 and p. 56.
- Bryk O. "Ukrainian and Jewish relation", p.142.
- Canadian Farmer, Newspaper, Novem. 25, 1963.
- Williams Robert, "Know Your Enemy", p.16, 1930.
- Wilson Arnold. "In the Nineteenth Century and After" - London, June 1935, p.259.
- Maurice Samuel. "You Gentiles", p.155.
- "Nardona Volya", Newspaper, April 13, 1967.
- Bible.

К Н И Ж К И Н А П Р О Д А Ж.

В українські мові:

"Народ хоче знати правду" Б., Лисак.....	1.00	Долар
"Українсько-жидівські взаємовідношення".....	4.00	д.
"Що варто б знати" Др. Юліан Мовчан.....	4.00	д.
"Що несе з собою комунізм" О. Каленик.....	2.00	д.
"Збірка спогадів і статей" А. Дідковський...	1.25	д.
"Хто поповнив національний злочин" фотос...	1.00	д.
"Гарбузова містері" / життя в СРСР/.....	1.00	д.
"В обороні української правди" К. Лисак.....	.50	ц.
"В сітях міжнародних змовників" І. Гладун...	.50	ц.
"Талмуд і комунізм" в московські мові.....	1.00	д.
"Всесвітній тайний заговор" В московські мові	1.00	д.
" Україна і жиди" , А. Дідковський	1.00	

В англійські мові:

Babylon Mystery Religion 69 photos	2.00
Red Primer - 154 photos - Victor Vashi	1.00
Cry Brotherhood - Former Senator Jack Tenney	2.00
Secret Societies and Subversive Movements - Prof. N. H. Webster	5.00
Baal or God (300 pages) - Herman J. Otten	.75
The Talmud Unmasked - Rev. I. B. Pranaites	1.00
Behind Communism - F. L. Britton	1.00
A Texan Looks at Lyndon - E. Haley	1.00
The Iron Curtain over America - D. Bentley	4.00
Protocols of the Learned Elder of Zion	1.00
Plot Against the Churches (The book was sold before for \$10.00)	6.00
The Invisible Government - D. Smoot	1.00
The Secret Government in the U.S.A. - M. M. Davison	1.00
Christ was not a Jew - Dr. J. E. Conner	2.00
Conquest or Consent - W. B. Venard	2.00

ВСІ ТІ КНИЖКИ МОЖНО НАБУТИ В

/ На бажання висиласмо наш книжковий каталог /

WAKE UP AMERICA
122 East Maple Street
Ontario, California 91761